

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

พฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมาภิบาล
Leisure Time Behavior of the Students in Dhurakij Pundit University

โดย

ธัญนันท์ ทองบุญตา

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยธรรมาภิบาล

พ.ศ. 2551

ก

ชื่อเรื่อง : พฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
ชื่อผู้วิจัย : นางสาวธันยนันท์ ทองบุญตา สถาบัน : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
ปีที่พิมพ์ : พุทธศักราช 2555 สถานที่พิมพ์ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
แหล่งที่เก็บรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ : ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
จำนวนหน้าการวิจัย : 71 หน้า
คำสำคัญ : พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง ลิขสิทธิ์ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาโดยรวมและในด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ประกอบด้วย นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ระดับปริญญาตรีทุกคณะวิชาที่เปิดสอน ปีการศึกษา 2551 ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ โดยแจกแบบสอบถามแก่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง แยกตามคณะวิชา จำนวน 864 ฉบับ ได้รับกลับคืนมาจำนวน 864 ฉบับ คิดเป็น 100 % แล้วตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบด้วยค่าสถิติที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) โดยการทดสอบด้วยค่าสถิติเอฟ (F-test) และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD. (Fisher's Least - Significant Different) และการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ให้ความสำคัญกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวมากเป็นลำดับแรก รองลงมาคือพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) ด้านการเรียน และ ด้านสังคม ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรายข้อและรายด้าน พบว่านักศึกษามีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างโดยรวมอยู่ที่ระดับปฏิบัติบ้าง
2. นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านสังคมและด้านการศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

๒

3. นักศึกษาที่เรียนต่างคณะกัน มีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. นักศึกษาที่ระดับชั้นปีต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการเรียนและด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัว และด้านการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. รายได้ของผู้ปกครองที่แตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านสังคมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

7. นักศึกษาที่มีสถานที่พักอาศัยต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

8. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมใช้เวลาว่างด้านส่วนตัว และด้านการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

Title : Leisure Time Behavior of the Students in Dhurakij Pundit University.

Research : Miss Thunyanun Thongboonta

Institute : Dhurakij Pundit University

Year of Publication : 2012

Publisher : Dhurakij Pundit University

Sources : Dhurakij Pundit University Research Center

No. of page : 71 pages

Keyword : Leisure Time Behavior

Copyright: Dhurakij Pundit University

Abstract

The main objective of this research was to study Leisure Time Behavior of the Students in Dhurakij Pundit University in terms of personal, social, learning, and part-time work behaviors.

This research collected the data in academic year 2008 at Dhurakij Pundit University by using questionnaires with the 864 bachelor's degree students from 9 faculties, namely, Business Administration, Accountancy, Economics, Law, Communication Arts, Arts and Sciences, Engineering, Information Technology, and Fine and Applied Arts. The data were statistically analyzed by using percentage, mean, S.D., t-test, F-test with LSD, and Pearson's Product Moment correlation.

The results revealed that:

- 1) Personal behavior was the highest time using behaviors among students, followed by part-time work, learning and social behaviors respectively.
- 2) Difference in sex caused differences in social and learning behaviors at 0.05 statistically significant level.
- 3) Difference in faculties caused differences in personal, social, learning, and part-time work behaviors at 0.05 statistically significant level.
- 4) Difference in year of study caused differences in learning and part-time work behaviors at 0.05 statistically significant level.
- 5) Difference in GPA caused differences in personal and learning behaviors at 0.05 statistically significant level.
- 6) Difference in parents' income caused differences in social behaviors at 0.05 statistically significant level.

- 7) Difference in accommodations caused difference in learning behaviors at 0.05 statistically significant level.
- 8) Students' GPA had correlation with personal and learning behaviors at 0.01 statistically significant level.

จ

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ ได้รับการสนับสนุนทุนส่งเสริมการวิจัยจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ โดยผู้บริหารของมหาวิทยาลัยที่มีนโยบายสนับสนุนให้อาจารย์ทุกท่านได้มีโอกาสสร้างผลงานด้านวิชาการ เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนและการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านวิจัยมากขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความอนุเคราะห์ช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รองผู้อำนวยการศูนย์วิจัย อาจารย์เกียรติศักดิ์ พาชิยานุกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์อัญชลี ทองएम และอาจารย์ ดร.ธัญรัช วิภัตติภูมิประเทศ ที่ให้การส่งเสริมและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยในการผลิตผลงานทางวิชาการ ตลอดจนให้คำปรึกษาแนะนำที่เป็นประโยชน์สำหรับงานวิจัย พร้อมกันนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์และเจ้าหน้าที่หน่วยงานต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยที่ให้ความร่วมมือและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณและระลึกถึง คุณพ่อ และคุณแม่ ผู้ให้กำเนิดที่ได้เลี้ยงดูอบรมสั่งสอน และสนับสนุนผู้วิจัยมาโดยตลอด รวมทั้งเพื่อน ๆ ที่เป็นกำลังใจให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนด้วยดีมาโดยตลอด

ประโยชน์หรือคุณค่าและความดีงามประการใดจากปริญญานิพนธ์นี้ อันพึงมีแก่ผู้อ่านและผู้สนใจทั่วไป ผู้วิจัยขอแนะนำเป็นเครื่องบูชาพระคุณพ่อ-แม่ ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

ธันยนันท์ ทองบุญตา

สารบัญ

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก-ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค-ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ-ช
สารบัญตาราง.....	ช-ฌ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	2
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	3
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
1.6 กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	5
1.7 สมมุติฐานการวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาว่าง.....	7
2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเวลาว่าง.....	7
2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาว่าง.....	12
2.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ.....	12
2.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ.....	14
2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.....	20
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	22
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	22
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	23
3.3 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	24
3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	24
3.5 การจัดการกระทำและข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	26

ช
สารบัญ(ต่อ)

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	29
4.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	30
4.2 พฤติกรรมการใช้เวลาว่างโดยรวมและในแต่ละด้านของนักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้แก่ ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการ เรียน และด้านการทำงานนอกเวลา (part-time)	32
4.3 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในแต่ละด้านกับเพศ ระดับชั้น คณะวิชา รายได้ของผู้ปกครอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และที่พักอาศัย...	36
4.4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.....	51
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	52
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	52
5.2 อภิปรายผล.....	57
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	61
บรรณานุกรม.....	62
ภาคผนวก.....	67
ก. แบบสอบถาม.....	68
ข. ประวัติผู้วิจัย.....	71

ช
สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคณะวิชา	23
2 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ คณะวิชา ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง ค่าใช้จ่ายที่นักศึกษา ได้รับจากผู้ปกครอง (ไม่รวมค่าหอพัก) และสถานที่พักอาศัย	30
3 จำนวนและค่าเฉลี่ยร้อยละของระดับปฏิบัติการพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของ นักศึกษาในแต่ละด้าน (รายข้อ)	32
4 การเปรียบเทียบเพศกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละด้าน	36
5 การเปรียบเทียบคณะวิชาที่ศึกษากับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาใน แต่ละด้าน	37
6 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่าง คณะวิชากับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัว	39
7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่าง คณะวิชากับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านสังคม	40
8 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่าง คณะวิชากับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในการเรียน	41
9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่าง คณะวิชากับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในการทำงานนอกเวลา (part-time)	42
10 การเปรียบเทียบชั้นปีที่กำลังศึกษากับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาใน แต่ละด้าน	43
11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่างชั้นปี ที่กำลังศึกษากับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในแต่ละด้าน	44
12 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของ นักศึกษาในแต่ละด้าน	45
13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่าง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในแต่ละด้าน	46

ณ
สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
14	การเปรียบเทียบรายได้ของผู้ปกครองกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของ นักศึกษา ในแต่ละด้าน	47
15	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่าง รายได้ของผู้ปกครองกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัว	48
16	การเปรียบเทียบสถานที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาใน แต่ละด้าน	49
17	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่าง สถานที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านการเรียน	50
18	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	51

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิถีการดำเนินชีวิตของคนในสังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทุกคนต้องขวนขวายและปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยมุ่งเน้นที่การพัฒนาตนเอง ทั้งด้านการศึกษา การทำงาน เพื่อสร้างความเป็นอยู่และอนาคตที่ดี เนื่องจากบุคคลแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ เรื่อง เช่น การศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม ตำแหน่งหน้าที่ การงาน ฯลฯ แต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่ธรรมชาติจัดสรรมาให้กับทุกคนอย่างยุติธรรมมากที่สุด นั่นก็คือ “เวลา”

ลักษณะของเวลากับการดำเนินชีวิตของคนเรามีลักษณะในส่วนที่สำคัญยิ่ง 2 ประการ คือ เวลาของภารกิจ (Work) และเวลาว่างจากภารกิจ (Non Work) ซึ่งทั้งสองลักษณะต้องมีความสัมพันธ์กันเชิงสมดุลแห่งชีวิต เพราะบุคคลที่ประกอบภารกิจอย่างเคร่งเครียด ไม่รู้จักการผ่อนคลายย่อมกระทบต่อการดำเนินชีวิตได้ เวลาว่างจากภารกิจ เรียกว่า เวลาว่าง (Leisure) มนุษย์จึงต้องสนใจในการดำเนินชีวิตที่มีความมั่นคงปลอดภัยเป็นสุข จึงต้องรู้จักหน้าที่และการใช้เวลาว่างอย่างเหมาะสมกับชีวิต (จรินทร์ ธานีรัตน์. 2537)

ในช่วงวัยเรียนนั้นตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา เวลาที่เราใช้หมดไปในแต่ละวันส่วนใหญ่ก็คือการไปเรียนยังสถานศึกษา ซึ่งแต่ละสถานศึกษาก็จะกำหนดเวลาเรียนไว้แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับระดับการศึกษา ภายหลังจากการเรียนซึ่งเราถือว่าเป็นหน้าที่อย่างหนึ่งของเด็กทุกคนหมดไปในแต่ละวันแล้ว ช่วงเวลาที่เหลือจากการศึกษาเล่าเรียนก็จะเป็นช่วงเวลาที่แต่ละคนจะได้ทำกิจกรรมอื่น ๆ ตามหน้าที่ความรับผิดชอบ หรือตามความถนัดและความสนใจหรือความพอใจของแต่ละคนนั้น จึงเป็นช่วงเวลาที่นอกเหนือจากการศึกษาในสถานศึกษานั้นก็นับได้ว่ามีความสำคัญ เพราะสามารถที่จะเพิ่มพูนศักยภาพหรือลดทอนประสิทธิภาพของบุคคลนั้น ๆ ได้เช่นกัน จะเห็นได้ว่าหากรู้จักแบ่งเวลาที่ใช้ในการดำเนินชีวิต ทั้งเวลาในการทำงาน เวลาพักผ่อน เวลาที่ใช้ส่วนตัว และเวลาที่ให้กับครอบครัวอย่างมีแบบแผน เป็นระบบระเบียบ เพื่อให้การใช้เวลาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น ผลดีย่อมมากกว่าผลเสีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นช่วงที่ร่างกายและจิตใจมีการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด การใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองหรือผู้อื่นจะเป็น การเสริมสร้างลักษณะนิสัยที่ดีให้เกิดแก่เยาวชน ซึ่งเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาชาติในอนาคต

และจากกาสำรวจข้อมูลเบื้องต้นจากอาจารย์ผู้สอนที่มีตารางสอนในคาบแรกของทุกวัน คือช่วงเวลา 08.00 - 09.30 น. พบว่า นักศึกษาที่เข้าเรียนตรงเวลาเพียงร้อยละ 30 ส่วนคาบตั้งแต่เวลา 09.30 เป็นต้นไป พบว่า นักศึกษาที่เข้าเรียนตรงเวลาเพียงร้อยละ 80 แต่หากเป็นช่วงเวลา 09.30 น. เป็นต้นไป แต่เป็นการเรียนชั่วโมงแรกของวัน พบว่า มีนักศึกษาที่เข้าเรียน

ตรงเวลาเพียงร้อยละ 50 นอกจากนี้ยังพบว่าในแต่ละชั่วโมงมีนักศึกษาทำงานหรือการบ้านในรายวิชาอื่นมาทำขณะเรียน และส่งงานไม่ตรงตามกำหนด ร้อยละ 5 และร้อยละ 3 ตามลำดับ จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เพื่อทราบลักษณะของการใช้เวลาว่างของนักศึกษา ตลอดจนพฤติกรรมการใช้เวลาว่างโดยรวมและแต่ละด้านของนักศึกษา ในช่วงที่ว่างเว้นจากการเรียน กิจกรรมประจำวันการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัยจัดให้ และศึกษาความสัมพันธ์การใช้เวลาว่างในแต่ละด้านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงกิจกรรมเสริมหลักสูตรของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตให้สอดคล้องกับหลักสูตร ระบบการเรียนการสอน การบริการ การใช้เวลาว่างของนักศึกษา อีกทั้งยังเป็นแนวทางสำหรับวางแผนและกระตุ้นให้นักศึกษามีการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และเหมาะสมกับตนเองต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาการใช้เวลาว่างโดยรวมและในแต่ละด้านของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้แก่ ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงาน

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ตามตัวแปรด้านเพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบการใช้เวลาว่างด้านสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ตามตัวแปรด้านเพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย

1.2.4 เพื่อเปรียบเทียบการใช้เวลาว่างด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตตามตัวแปรด้านเพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย

1.2.5 เพื่อเปรียบเทียบการใช้เวลาว่างในการทำงานนอกเวลา (part-time) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ตามตัวแปรด้านเพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย

1.2.6 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์การใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละด้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.3.1 เพื่อทราบพฤติกรรมการใช้เวลาว่างโดยรวมและแต่ละด้านของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

1.3.2 เพื่อนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงกิจกรรมเสริมหลักสูตรของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตให้สอดคล้องกับหลักสูตร ระบบการเรียนการสอน การบริการ การใช้เวลาว่างของนักศึกษา

1.3.3 เพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการเปิดวิชาเลือกเสรีในการพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษาในด้านจิตสำนึกสาธารณะ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษาพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ระดับปริญญาตรี จำนวน 9 คณะ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 864 คน ซึ่งได้มาโดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร ยามาเน (Yamane, 1973) และวิธีการสุ่มแบบกำหนดโควตาคณะ (Quota Sampling) มีรายละเอียดดังนี้

คณะที่เปิดสอนในระดับปริญญาตรี	จำนวนทั้งสิ้น
1. คณะบริหารธุรกิจ	180
2. คณะการบัญชี	72
3. คณะเศรษฐศาสตร์	36
4. คณะนิติศาสตร์	48
5. คณะนิเทศศาสตร์	148
6. คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	160
7. คณะวิศวกรรมศาสตร์	44
8. คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ	88
9. คณะศิลปกรรมศาสตร์	88
รวมทั้งสิ้น	864

1.4.2 ตัวแปรที่ศึกษา

1.4.2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา รายได้ของผู้ปกครอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และที่พักอาศัย

1.4.2.2 ตามแปรตาม คือ พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง ได้แก่ ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง หมายถึง การกระทำ การแสดงออก การปฏิบัติ หรือการทำกิจกรรมเพื่อจัดสรรเวลาสำหรับการจัดการกับภาระหน้าที่ต่าง ๆ ที่ต้องปฏิบัติในแต่ละวัน ทั้งวันธรรมดา วันหยุดเสาร์อาทิตย์ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ในด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำนอเวลา ให้เหมาะสมดังต่อไปนี้

1.5.1.1 การใช้เวลาด้านส่วนตัว ได้แก่ การใช้เวลาเกี่ยวกับการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน การรับประทานอาหาร การนอน การดูโทรทัศน์ การฟังวิทยุ การดูภาพยนตร์ การอ่านนิตยสารต่าง ๆ การเดินทางมาเรียน การทำงานอดิเรก

1.5.1.2 การใช้เวลาด้านสังคม ได้แก่ การใช้เวลาเกี่ยวกับการทำกิจกรรมร่วมกับสมาชิกในครอบครัว เพื่อน การพบปะพูดคุยสังสรรค์ การไปเที่ยว การทำกิจกรรมเพื่อสาธารณะประโยชน์ การเดินซื้อของตามห้างสรรพสินค้า การพูดคุยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต และการไปงานเลี้ยง

1.5.1.3 การใช้เวลาด้านการเรียน ได้แก่ การใช้เวลาเกี่ยวกับการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน การเข้าชั้นเรียน การทำรายงาน การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง การใช้เวลาสอบถามบุคคลอื่นด้านการเรียน การทำงานที่อาจารย์มอบหมาย การทบทวนบทเรียนการศึกษาค้นคว้าในห้องสมุดและแหล่งเสริมความรู้ที่มหาวิทยาลัยจัดให้

1.5.1.4 การใช้เวลาด้านการทำนอเวลา ได้แก่ การใช้เวลาเกี่ยวกับการเตรียมตัวก่อนสมัครทำงานนอเวลา การสมัครงานทำงานนอเวลา การเข้าทำงานนอเวลา การเดินทางไปทำงานนอเวลา การปฏิบัติงานนอเวลา

1.5.2 เพศ หมายถึง เพศชาย และเพศหญิง

1.5.3 คณะที่ศึกษา หมายถึง คณะที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ แบ่งเป็น 9 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะศิลปกรรมศาสตร์

1.5.4 ระดับชั้น หมายถึง ชั้นปีที่นักศึกษาศึกษาอยู่ ได้แก่ ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ปีการศึกษา 2551

1.5.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนของนักศึกษา ที่ได้จากระดับผลการเรียนเฉลี่ยของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1.5.5.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2.75 ขึ้นไป

1.5.5.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง ระดับผลการเรียนระหว่าง 2.00 - 2.74

1.5.5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง ระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2.00 ลงมา

1.5.6 รายได้ของผู้ปกครอง หมายถึง รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่อุปการะนักศึกษาได้รับต่อเดือน แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1.5.6.1 รายได้สูง คือ รายได้รวมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่อุปการะนักศึกษาได้รับต่อเดือน ตั้งแต่ 30,001 บาทขึ้นไป

1.5.6.2 รายได้ปานกลาง คือ รายได้รวมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่อุปการะนักศึกษาได้รับต่อเดือน ตั้งแต่ 15,001 บาทถึง 30,000 บาท

1.5.6.3 รายได้ต่ำ คือ รายได้รวมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่อุปการะนักศึกษาได้รับต่อเดือน ตั้งแต่ 15,000 บาทลงมา

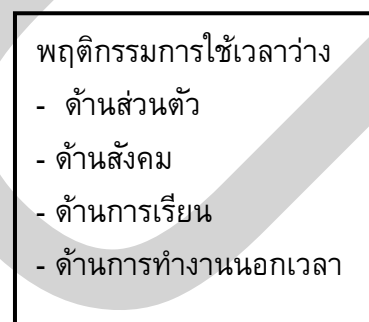
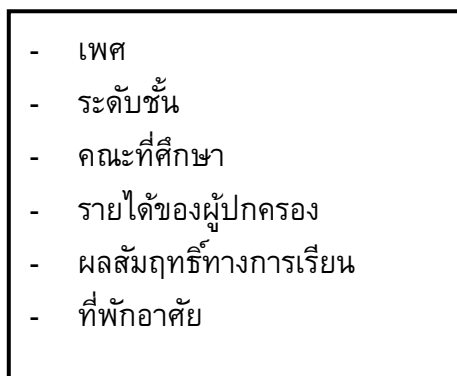
1.5.7 ที่พักอาศัย หมายถึง ที่พักอาศัยของนักศึกษาขณะศึกษาในมหาวิทยาลัย รักรกิจบัณฑิตย ได้แก่ หอพักมหาวิทยาลัย หอพักรอบ ๆ มหาวิทยาลัย บ้านพักบิดามารดาอาศัยอยู่กับผู้อื่น ได้แก่ ญาติ พี่น้อง

1.6 กรอบแนวความคิดในการศึกษาค้นคว้า

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถกำหนดกรอบแนวความคิดในการวิจัย ได้ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

1.7 สมมติฐานการวิจัย

1.7.1 นักศึกษาที่มีความแตกต่างกันด้านเพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย ที่แตกต่างกัน มีการใช้เวลาด้านส่วนตัว แตกต่างกัน

1.7.2 นักศึกษาที่มีความแตกต่างกันด้านเพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย ที่แตกต่างกัน มีการใช้เวลาด้านสังคมแตกต่างกัน

1.7.3 นักศึกษาที่มีความแตกต่างกันด้านเพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย ที่แตกต่างกัน มีการใช้เวลาด้านการเรียนแตกต่างกัน

1.7.4 นักศึกษาที่มีความแตกต่างกันด้านเพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย ที่แตกต่างกัน มีการใช้เวลาด้านการ ทำงานนอกเวลาแตกต่างกัน

1.7.5 การใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละด้านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาการใช้เวลาว่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในหัวข้อต่อไปนี้

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาว่าง

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาว่าง

2.1.1.1 ความหมายของเวลาว่าง

2.1.1.2 ลักษณะของการใช้เวลาว่าง

2.1.1.3 ประเภทของเวลาว่าง

2.1.1.4 ความหมายของการบริหารเวลา

2.1.1.5 ปัญหาซึ่งก่อให้เกิดการสูญเสยเวลา

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาว่าง

2.1.2.1 งานวิจัยในประเทศ

2.1.2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ

2.1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาว่าง

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาว่าง

2.1.1.1 ความหมายของเวลาว่าง (Leisure)

เวลาว่าง (Leisure) เป็นคำที่มาจากภาษาละติน หมายถึง การได้รับอนุญาต ดังนั้นจึงมีผู้ให้ความหมายของคำว่า เวลาว่าง ไว้ต่าง ๆ กัน เช่น

เพลโต (Plato) ได้ให้ความหมายของเวลาว่างไว้ดังนี้ คือเวลาว่างจะต้อง

- เป็นเวลาที่เหลืออยู่

- เป็นเวลาที่อิสระจากกิจกรรมอื่น

- เป็นเวลาที่เป็นตัวของตัวเอง หรือความเป็นอิสระของสภาวะจิตที่

จดจ่ออยู่กับการงานหรือสิ่งต่าง ๆ

สมบัติ กาญจนกิจ อ้างถึงใน กุลเชษฐ ไกรชมสม (2544) ได้ให้ความหมายของเวลาว่างไว้ว่า เวลาว่าง หมายถึง เวลาที่อิสระจากการงานหรือหน้าที่ ไม่มีธุรกิจ นอกเหนือจากงานประจำและเวลาว่างเป็นเวลาที่เรารู้สึกอิสระในการที่เราจะตัดสินใจทำอะไรตามใจชอบ

เจ บี แนช (Jay, B. Nash. 1995 : 50) กล่าวว่า เวลาว่าง หมายถึง เวลาอิสระ จากกิจกรรมที่จำเป็นทั้งหมด อาจว่างจากงานประจำ ภารกิจ กิจกรรมประจำวันก็ได้

วิสคอฟ (ธัญญารัตน์ วงษ์สมัย. 2542 : 12; อ้างอิงจาก Weiskopf.1975 : 3) กล่าวถึงเวลาว่างไว้สามารถปฏิบัติกิจกรรมตามความพอใจและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม

จากความหมายของเวลาดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า เวลาว่าง คือ เวลาที่เป็นอิสระจากการทำงานและภารกิจต่าง ๆ ทำด้วยความสุขใจไม่ได้ยึดติดคำสั่งของผู้อื่น

2.1.1.2 ลักษณะของการใช้เวลาว่าง

การดำเนินชีวิตของแต่ละบุคคลในแต่ละวันจะมีความแตกต่างกันไปตามหน้าที่การทำงาน ตามลักษณะทางภูมิศาสตร์ของแต่ละท้องถิ่น และการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสร้างความสุขในการดำเนินชีวิต อย่างไรก็ตามได้มีผู้ศึกษาค้นคว้าการใช้เวลาของมนุษย์ไว้ดังนี้

รัชนี ลาซโรจน์ (2527 : 31-32) กล่าวว่า การใช้เวลาว่างของคนนั้นสามารถจำแนกออกเป็น 4 ทาง ได้แก่

1. เวลาที่ใช้ในการทำงาน คือ เวลาที่ใช้การประกอบอาชีพหากเป็นนักเรียน นักศึกษา ก็คือ เวลาในการเรียนหนังสือ
2. เวลาที่ใช้ในการนอนหลับ
3. เวลาเพื่อการทำกิจกรรมประจำวัน
4. เวลาเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ

สรุปได้ว่า การใช้เวลาว่างของคนเราสามารถจำแนกได้ 4 ลักษณะ คือ เพื่อการทำงาน เพื่อการนอนหลับ เพื่อกิจกรรมประจำวัน และเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ

2.1.1.3 ประเภทของการใช้เวลาว่าง

ประเภทของการใช้เวลาว่างสามารถแบ่งออกได้ตามการศึกษาค้นคว้าและงานวิจัยมีคณาจารย์หลายท่านได้ให้ความหมายและประเภทของการใช้เวลาว่างไว้ดังนี้

สุขใจ น้ำมุด (2536 : 44) ได้แบ่งประเภทของการใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ 3 ประเภทดังนี้

1. การใช้เวลาเพื่องานอาชีพ ควรใช้วันละ 10 ชั่วโมง เพื่อประกอบอาชีพที่ก่อให้เกิดรายได้เพื่อการเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัว
2. การใช้เวลาเพื่อสุขภาพร่างกาย ควรใช้วันละ 10 ชั่วโมง เพื่อรับประทานอาหาร นอนหลับ ออกกำลังกาย และอื่น ๆ เพื่อให้สุขภาพแข็งแรง
3. การใช้เวลาว่าง ควรใช้วันละ 4 ชั่วโมง เพื่อการพักผ่อนบันเทิง ทำงานอดิเรก จะทำให้มีผลดีทางด้านอารมณ์ จิตใจ หรืออาจก่อให้เกิดรายได้บางส่วนด้วย

เมธี ปิลันธนาพันธ์ (2528: 8) ได้แบ่งเวลาว่างออกเป็น 5 ชนิดได้แก่

1. กิจกรรมอาชีพ เป็นเวลาว่างเพื่อเลี้ยงปากท้อง และปัจจัยการครองชีพของตนเองและครอบครัว ประมาณ 6 ชั่วโมง หรือ 1 ใน 4 ของเวลา 1 วัน
2. กิจกรรมครอบครัว เป็นกิจกรรมที่จะต้องใช้เวลาเพื่อความสุขสมบูรณ์สงบสุข ความมั่นคง ทั้งนี้รวมถึง การอบรมสั่งสอนสมาชิกในครอบครัวด้วย
3. กิจกรรมชุมชน เป็นการใช้เวลาว่างเพื่อความร่วมมือ และให้ความช่วยเหลือแก่องค์กรหรือสถาบันต่าง ๆ ในชุมชน เช่นงานวัด การช่วยจัดกิจกรรมของศาสนา การพัฒนาชุมชน กิจกรรมเพื่อความมั่นคง และอื่น ๆ
4. กิจกรรมพักผ่อนและการสังคัม เป็นกิจกรรมที่ใช้เวลาว่างมากที่สุด ได้แก่ การนอน เทียวเตร่ ดูทีวี ฟังเพลง เป็นต้น
5. กิจกรรมเพื่อสุขภาพ เป็นกิจกรรมที่ต้องอุทิศเวลาส่วนหนึ่งเพื่อการตรวจร่างกาย การรักษาความเจ็บป่วย การออกกำลังกาย เป็นต้น ส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญของการใช้เวลาดำเนินเป็นอันดับสุดท้าย

สรุปได้ว่า การใช้เวลาว่างของคนเราสามารถจำแนกหลายประเภทขึ้นอยู่กับความถนัดและความสนใจของบุคคล และเมื่อได้กระทำแล้วจะทำให้บุคคลเกิดความสุขในการดำรงชีวิต

2.1.1.4 ความหมายของการบริหารเวลา

ดวงจันทร์ ทิพย์ประชา อ้างถึงใน กุลเชษฐ ไกรชมสม (2544) ได้ให้ความหมายของการบริหารเวลา คือ การวางแผนการจัดระบบระเบียบการใช้เวลาในการปฏิบัติงาน ซึ่งรวมถึงการวางแผนเกี่ยวกับการนำแผนไปใช้ ตลอดจนการประเมินแผนการปฏิบัติงาน ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นระดับบุคคลหรือระดับองค์กร โดยมีการกำหนดเวลาเริ่มต้นและเวลาที่สิ้นสุดในงานแต่ละอย่าง กำหนดกิจกรรมที่ปฏิบัติก่อนหลัง จัดลำดับความสำคัญและเลือกสรรงานตามความเร่งด่วนหรือความสำคัญของงานแต่ละอย่างเป็นหลัก มุ่งความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายภายในระยะเวลาที่กำหนดอย่างเหมาะสม ทำให้มีการใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ปรีชา ฐานะพันธ์ อ้างถึงใน กุลเชษฐ ไกรชมสม (2544) ได้ให้ความหมายของการบริหารเวลา คือ การจัดแบ่งเวลาที่ใช้ในการดำเนินชีวิต ทั้งเวลาในการทำงาน เวลาพักผ่อน เวลาที่ใช้ส่วนตัวและเวลาที่ให้กับครอบครัว เพื่อให้เกิดความสอดคล้อง สามารถดำเนินชีวิตและปฏิบัติงานได้อย่างราบรื่น

การบริหารงานให้มีประสิทธิภาพ มีผู้กล่าวไว้หลายท่าน ดังนี้
เสนีย์ แดงวัง อ้างถึงใน มนัส ยอดคำ (2539) ได้ให้แนวทางในการควบคุมเวลาทำงานให้มีประสิทธิภาพ คือ

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของงานที่จะทำ
2. กำหนดงานที่จะทำในแต่ละวัน

3. กำหนดความสำคัญของงาน
4. ใช้เวลาที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด
5. พยายามทำงานให้เสร็จในครั้งเดียว
6. พร้อมทั้งจะปฏิบัติงานตลอดเวลา

ซูลี ชัยพิพัฒน์ อ้างถึงใน มนัส ยอดคำ (2539) ได้กล่าวว่า เทคนิคการบริหารเวลาที่เป็นพื้นฐาน ได้แก่

1. การตั้งเป้าหมาย วางแผน และกำหนดงานที่ต้องทำ
2. การกำหนดเวลาทำงาน
3. การใช้ศิลปะในการมอบหมายหน้าที่
4. การสรรหาและว่าจ้างคน
5. การปรับการทำงานให้ง่ายขึ้น
6. การตัดสินใจปัญหา
7. การประชุมเพื่อแก้ปัญหา

เทพศักดิ์ บุญยรัตพันธุ์ อ้างถึงใน มนัส ยอดคำ (2539) ได้เสนอวิธีบริหารเวลาให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. สำรวจทัศนคติของตนเองที่มีต่อการบริหารเวลา
2. วิเคราะห์ถึงลำดับความสำคัญของงาน
3. ทบทวนเวลาที่ใช้ไปต่อวัน และวิเคราะห์สาเหตุที่เกิดขึ้น
4. ศึกษาเทคนิคการบริหารเวลา
5. นำเทคนิคการบริหารเวลามาปฏิบัติ
6. ติดตามควบคุม
7. จูงใจด้วยตนเอง

ยูริส อ้างถึงใน กุลเชษฐ ไกรชมสม (2544) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการจัดสรรเวลาที่นาสนใจที่เรียกว่า งบประมาณเวลา (Time Budget) โดยเสนอว่าผู้บริหารอาจแบ่งเวลาที่มีอยู่ออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ 3 ประเภทตามลักษณะงานที่ต้องใช้เวลาต่างกันคือ

1. เวลาที่ต้องใช้อย่างคงที่ (Fixed) ได้แก่ เรื่องที่จะต้องปฏิบัติในสัปดาห์ที่มีลักษณะสม่ำเสมอ และไม่อาจตัดทอนได้เลย
2. เวลาที่พอยืดหยุ่นได้ (Semi flexible) ได้แก่ เรื่องที่พอจะเพิ่มหรือลดในการปฏิบัติงานได้ เป็นงานที่มอบอำนาจให้คนอื่น ๆ รับผิดชอบปฏิบัติแทนได้บางส่วน
3. เวลาที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ (Variable) ได้แก่ เรื่องที่ผู้บริหารจะควบคุมเวลาให้เป็นไปตามความประสงค์ เช่น ให้รองานนี้ไว้ก่อนเพื่อรับงานอื่นที่สำคัญและจำเป็นเร่งด่วน หรือมอบอำนาจให้ผู้อื่นไปดำเนินการแทนเพื่อนำเวลาไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น

ดรักเกอร์ อ้างถึงใน กุลเชษฐ ไกรชมสม (2544) ได้เสนอแนะไว้ในหนังสือ
ผู้บริหารที่มีประสิทธิภาพ เกี่ยวกับการใช้เวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุด 3 ขั้นตอน คือ

1. ค้นหาว่าปกติใช้เวลาอย่างไร และทุก ๆ วันใช้เวลาอย่างไร
2. มีการตัดสินใจหรือไม่ว่า ควรทำอะไรก่อนหลัง และไม่ควรจะทำ
อะไร อะไรที่ไม่ควรกระทำต่อเนื่อง
3. ไม่ทำให้ผู้อื่นเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์

สรุปได้ว่า ในการดำเนินชีวิตของทุกคนไม่ว่าจะเป็นเวลาหลับหรือ
เวลาตื่น รวมถึงการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมส่วนตัว กิจกรรมส่วนรวม กิจกรรมการเรียน
และการทำงาน เวลาจะเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอไม่ว่าเราจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้
ว่าผู้ที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่สามารถบริหารเวลาและใช้เวลาว่างได้อย่างมี
ประสิทธิภาพนั่นเอง

2.1.1.5 ปัญหาซึ่งก่อให้เกิดการสูญเสียเวลา

ปัญหาที่ทำให้เกิดการสูญเสียเวลา มีหลายประการ (ชาญชัย อาจินสมาจาร.
2537) ควรมีการประเมินผลตัวทำลายเวลาและจัดลำดับความสำคัญ เพื่อเป็นแนวทางในการ
แก้ปัญหา ซึ่งปัญหาทำลายเวลา ได้แก่

1. ปัญหาที่เกิดจากขาดการวางแผนว่าจะทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร
ให้ชัดเจน การใช้เวลาอันยาวนานในการทำงานหรือ แก้ปัญหาใดๆ เป็นเหตุให้ผลตอบแทนของ
ความขยันกลับลดน้อยลง แม้ว่าขยันแต่งานขาดประสิทธิภาพ

2. ปัญหาที่เกิดจากการพักผ่อนวันประกันพรุ่ง เช่นนอนตื่นสาย ขาดการ
เตรียมงานวันรุ่งขึ้น อ่านหนังสือพิมพ์ หรือคุยกับเพื่อน หรือดื่มน้ำชากาแฟก่อนทำงาน

3. ปัญหาที่เกิดจากความวุ่นวาย ทำงานโดยไม่ได้จัดลำดับความสำคัญของ
ปัญหา ไม่ไว้วางใจผู้อื่นจึงขาดการมอบหมายงาน ทำงานหลายอย่างที่ไม่เหมือนกัน หรือการสื่อ
ความหมายที่ไม่ถูกต้อง ชัดเจน ความซ้กซ้ำ ความไม่คงที่ ยุ่งเหยิง ระบบเอกสารที่ไม่ดี

4. ปัญหาที่เกิดจากการเล่นมากเกินไป ได้แก่ การใช้เวลามากเกินไปแก่ผู้
มาเยือน โทรศัพท์นานหรือบ่อยครั้งเกินไป หรือหลับไปซื้อสิ่งของ ดื่มน้ำชากาแฟ หรือทำอะไรที่ไร้สาระ

5. ปัญหาซึ่งเกิดจากการมีส่วนร่วมมากเกินไป ได้แก่ การเข้าร่วมใน
การตรวจสอบ ติดตามข้อปลีกย่อยมากเกินไป หรือใช้เวลายาวนานในการแก้ไขปัญหาละเอียด
มากเกินไป

6. ปัญหาซึ่งเกิดจากการทำงานบนกระดาน เช่น ใช้เวลาในการอ่านหนังสือ
นานแต่จับประเด็นไม่ได้ บันทึกสิ่งต่างๆ ที่ไร้ประโยชน์

สรุปได้ว่า ปัญหาที่ทำให้เกิดการสูญเสียเวลามีมากมาย หากบุคคลรู้จักวิธีการบริหารเวลาที่เหมาะสม สามารถจัดการสิ่งต่างๆ ในเวลาที่มีอยู่ ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี แต่ใช้เวลาน้อยที่สุดและมีประสิทธิภาพมากที่สุด ก็จะสามารถลดปัญหาดังกล่าวได้

2.1.2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ในส่วนของงานวิจัยต่างประเทศ ผู้วิจัยได้ค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับเรื่องการใช้เวลาว่าง ทั้งโดยตรงและโดยอ้อมที่พอสรุปได้ดังนี้

แคปแลน (Kaplan. 1975 : 90) ได้ศึกษาการใช้เวลาว่างของชนชาติต่าง ๆ พบว่า เพศมีส่วนกำหนดการกระทำกิจกรรมยามว่าง เช่น เด็กชายชอบเล่นฟุตบอล แต่เด็กหญิงชอบเล่นเน็ตบอล แม้ว่าในปัจจุบันจะมีกระแสเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านสิทธิสตรีก่อให้เกิดความทัดเทียมกับบุรุษยิ่งขึ้น ทั้งด้านการทำงานและการทำกิจกรรมต่าง ๆ ก็ยังมีความแตกต่างกันอยู่บ้าง แม้กรณีการใช้เวลาว่าง

ฮูด (Hood. 1993 : 33) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพื้นฐาน และการรับรู้ทางครอบครัวกับรูปแบบการใช้เวลาว่างของเด็กวัยรุ่น โดยตั้งสมมติฐานว่า เด็กวัยรุ่นจะยังคงใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัว และอิทธิพลของครอบครัวจะส่งผลต่อวิถีชีวิตของเขา โดยศึกษาถึงองค์ประกอบทางจิตวิทยาสำหรับเด็กวัยรุ่นกับความพึงพอใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างเปอร์เซ็นต์ของการใช้เวลาว่างกับพื้นฐาน และการรับรู้ทางครอบครัว องค์ประกอบทางจิตวิทยา 9 องค์ประกอบ สามารถนำมาเป็นองค์ประกอบในการวัดการใช้เวลาว่างของเด็กวัยรุ่น

เรย์มอร์ (Raymore. 1994: 702) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับเปลี่ยนรูปแบบของพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในช่วงเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาสู่ช่วงวัยรุ่นในมหาวิทยาลัยจนถึงช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงและการคงอยู่ของรูปแบบพฤติกรรมการใช้เวลาว่างตามช่วงวัยดังกล่าว ได้แก่ เพื่อนสนิท และผู้ปกครอง รูปแบบการใช้เวลาว่างที่ทำการศึกษานั้น ได้แก่ ระดับของการมีส่วนร่วมในกิจกรรม กิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวร่างกาย กิจกรรมที่บ้าน กิจกรรมบันเทิง และกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่เสี่ยงอันตราย นักเรียนเมื่ออยู่ในช่วงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จะเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่างในเกณฑ์ต่ำและจะเปลี่ยนแปลงโดยเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่างสูงเมื่อเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย และเปลี่ยนแปลงอีกครั้งเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตอนต้นกล่าวคือ จะเข้าร่วมในกิจกรรม การใช้เวลาว่างน้อยลง

วิดเมอร์ (Widmer. 1994: 3878) ได้สร้างแบบทดสอบวัดความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เวลาว่างกับพฤติกรรมที่แสดงถึงภาวะทางจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการแบ่งกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีปัญหากับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นปกติ โดยพิจารณาพฤติกรรมการใช้เวลาว่างเป็นหลัก โครงสร้างของแบบทดสอบประกอบด้วย เนื้อหา

ที่เป็นตัวแทนของพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของกลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหา และจากการหาค่าความเชื่อมั่นทางสถิติโดยใช้ค่าสหสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมที่เป็นการปฏิบัติของกลุ่มวัยรุ่นกับเกณฑ์ประเมินค่าแบบ เอแอลแอลเอส (Appropriate Lifestyle Scales : ALLS) มีค่าเป็นบวก ส่วนค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมที่เป็นความรู้สึกของกลุ่มวัยรุ่นกับเกณฑ์ประเมินค่า เอแอลแอลเอส มีค่าเป็นลบ

บราวน์ (Brown. 1995 : 341) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในงานตามหน้าที่ จำนวนของเวลาว่างกับความพึงพอใจในการได้ใช้เวลาว่างของครูผู้สอนหญิงในระดับประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างความพึงพอใจในงานตามหน้าที่กับจำนวนของเวลาว่างและความพึงพอใจกับการได้ใช้เวลาว่าง ส่วนค่าความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในงานตามหน้าที่กับความพึงพอใจไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับการได้ใช้เวลาว่าง และค่าความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจกับการได้ใช้เวลาว่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับจำนวนของเวลาว่าง

นิสเบท (Nisbet. 1995: 75) ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบการจัดโปรแกรมการใช้เวลาว่างให้แก่นักเรียนมัธยมศึกษาที่มีความผิดปกติทางสมองประเภทสมองช้า (Mental Retardation) ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยสำคัญที่เป็นตัวบ่งบอกถึงความสำเร็จในการจัดโปรแกรมการใช้เวลาว่างให้แก่นักเรียนดังกล่าว ได้แก่ ประสบการณ์ของครูผู้สอน ปีที่จบการศึกษา ความต้องการของนักเรียน

คีเวล (Kivel. 1996 : 1322) ได้ศึกษา เรื่องบทบาทของการใช้เวลาว่างในฐานะที่เป็นข้อมูลสำคัญเป็นดัชนีที่แสดงถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศประเภทเลสเบียน เกย์ ไบเซ็กชวล กับกลุ่มเยาวชนอายุ 19-23 ปี ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการใช้เวลาว่างมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ การใช้เวลาว่างของเยาวชน ในกลุ่มดังกล่าว เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้พวกเขาเหล่านั้นพัฒนาความเข้าใจตนเอง นอกจากนั้นเขาสรุพบว่า เยาวชนซึ่งมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจะเลือกกิจกรรมการใช้เวลาว่างให้สอดคล้องต่อการรับรู้และความเข้าใจในตนเอง

แม็คโดเวล (McDowell. 1996 : 435) ได้ศึกษาเรื่องความปรารถนาและการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการในเวลาว่างเปรียบเทียบระหว่างเด็กวัยรุ่นปกติกับเด็กวัยรุ่นที่มีความผิดปกติทางสมองประเภทเรียนช้า ผลการวิจัยพบว่าเด็กวัยรุ่นทั้ง 2 กลุ่มมีความต้องการสูงที่ใช้เวลาว่าง ได้แก่ การฟังดนตรี การดูภาพยนตร์ ดูโทรทัศน์ จับกลุ่มสนทนา วายน้ำ พุดโทรศัพท์ ชมกีฬา ส่วนกิจกรรมที่เด็กทั้ง 2 กลุ่ม เข้าร่วมในเกณฑ์ต่ำ ได้แก่ การจับจ่ายสิ่งของนอกบ้าน และการอ่านหนังสือ นอกจากนั้น ยังพบว่าปัญหาและอุปสรรคที่ทำให้วัยรุ่นไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการตามที่ตนเองปรารถนาได้คือ ความจำกัดทางด้านเวลาและโอกาส เด็กวัยรุ่นที่มีความผิดปกติทางด้านสมองมีความปรารถนาที่จะเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการอยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่าวัยรุ่นปกติ 21

วัตสัน (Watson. 1997 : 3251) ได้ศึกษาเรื่องผลกระทบของทัศนคติและแรงจูงใจของการใช้เวลาว่างที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ ออกกำลังกายของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้เวลาว่างวันละ 2-3 ชั่วโมง ในการดูโทรทัศน์หรือทำกิจกรรมที่ไม่มีเคลื่อนไหว สรุปได้ว่า นักศึกษามีเวลาว่าง แต่ไม่ใช้เวลาว่างในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการออกกำลังกาย ขาดทัศนคติที่ดี ขาดแรงจูงใจ ตลอดจนไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมนันทนาการ

2.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยในประเทศด้านการใช้เวลาว่าง ได้มีนักการศึกษาและวิชาการทำการศึกษาและวิจัยในเรื่องนี้ ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องไว้ดังนี้

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ อ้างถึงใน มนัส ยอดคำ (2539) ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้เวลาว่างของนักเรียนในกรุงเทพมหานครพบว่า กิจกรรมที่นักเรียนสนใจและชอบทำในเวลาว่างมากที่สุดคือ กิจกรรมบันเทิง กิจกรรมกีฬา และอ่านหนังสือตามลำดับ กิจกรรมที่ทำขณะอยู่ที่โรงเรียน คือ กิจกรรมกีฬา กิจกรรมที่ทำหลังเลิกเรียนคือ พุดคุยกับเพื่อน ประเภทของกิจกรรมกีฬาที่นักเรียนชอบมากที่สุดคือ วอลเลย์บอล ว่ายน้ำ ขี่จักรยานแบดมินตัน กิจกรรมต่อสู้ป้องกันตัว ฟุตบอล และวอลเลย์บอล

ถนอมวงศ์ ทวีบุรณ์และคณะ อ้างใน ชัชชัย สมศรี (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้เวลาว่างนอกเวลาเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในวันที่มีการเรียนการสอนใช้ไปในการพบปะพุดคุยกับเพื่อน พักผ่อน และเล่นกีฬา ส่วนในวันหยุดราชการซึ่งนิสิตมาเรียนในวันเสาร์ นิสิตใช้เวลาไปในทางทบทวนวิชาการและทำรายงาน พบปะกับเพื่อนฝูงและค้นคว้าหนังสือจากห้องสมุด นอกจากนี้พบว่า ในยามที่นิสิตมีเวลาว่างนอกเวลาเรียน นิสิตชอบใช้สถานที่ภายในมหาวิทยาลัยมากกว่าไปใช้สถานที่นอกมหาวิทยาลัยสำหรับการใช้เวลาว่างนอกเวลาเรียนเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมโครงการต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยของสโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและของคณะนั้น นิสิตส่วนใหญ่ให้ความสนใจมาก แต่มีส่วนร่วมในโครงการต่าง ๆ น้อย นอกจากนี้ยังพบว่าความสนใจในการใช้แหล่งบริการใหม่ ๆ ของมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความต้องการนั้น นิสิตต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดที่สำหรับพักผ่อน และสถานที่สำหรับออกกำลังกายเพิ่มขึ้นตามบริเวณคณะต่าง ๆ ส่วนการใช้ห้องสมุดของมหาวิทยาลัยนิสิตจะชอบใช้ห้องสมุดของคณะเพื่อค้นคว้า อ่านหนังสือ ทำรายงาน และพักผ่อนมากกว่าหอสมุดกลาง

นิธิพัฒน์ เมฆขจร (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้เวลาว่างของนักศึกษาที่เป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีปทุม กรุงเทพมหานคร โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้เวลาของนักศึกษาที่เป็นนักกีฬา ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านกีฬาตามตัวแปรเพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ที่พักอาศัย ผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน เซอร์วิญญา ทศนคติต่อการเรียน ประเภทกีฬา ช่วงระยะเวลาการฝึกซ้อม จำนวนครั้งของการแข่งขัน ทศนคติต่อกีฬา ผลการวิจัยพบว่า

1. การใช้เวลาด้านส่วนตัว นักศึกษาที่เป็นนักกีฬาที่ศึกษาอยู่ในขณะที่ต่างกันและประเภทของที่พักอาศัยต่างกัน มีการใช้เวลาส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักศึกษาที่เป็นนักกีฬาที่มีเพศ ระดับชั้น ฐานะทางเศรษฐกิจครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการใช้เวลาส่วนตัวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. การใช้เวลาด้านสังคม นักศึกษาที่เป็นนักกีฬาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นต่างกัน มีการใช้เวลาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักศึกษาที่เป็นนักกีฬาที่มีเพศ คณะที่ศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่พักอาศัยต่างกันมีการใช้เวลาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การใช้เวลาวางด้านการเรียน นักศึกษาที่เป็นนักกีฬาที่มีประเภทของที่พักอาศัยต่างกัน มีการใช้เวลาเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักศึกษาที่เป็นนักกีฬา ที่มีเพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เซอร์วิญญา และทศนคติต่อการเรียนต่างกัน มีการใช้เวลาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. การใช้เวลาด้านกีฬา นักศึกษาที่เป็นนักกีฬา ที่เล่นกีฬาต่างประเภทกัน และมีช่วงระยะเวลาการฝึกซ้อมที่ต่างกัน มีการใช้เวลาด้านกีฬา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทศนคติต่อการเรียน ที่พักอาศัย จำนวนครั้งของการแข่งขัน และทศนคติต่อกีฬาแตกต่างกัน มีการใช้เวลาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

มานะ หมอชาติ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการใช้เวลาวางเพื่อการออกกำลังกายของนักเรียนนายเรืออากาศ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการใช้เวลาวางเพื่อการออกกำลังกายของนักเรียนนายเรืออากาศ โรงเรียนนายเรืออากาศระดับปริญญาตรี โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล กลุ่มประชากรของนักเรียนนายเรืออากาศ โรงเรียนนายเรืออากาศ ที่กำลังศึกษาจำนวน 700 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนนายเรืออากาศ โรงเรียนนายเรืออากาศ ส่วนมากมีความต้องการวิชาการเกี่ยวกับการใช้เวลาวางเพื่อออกกำลังกาย โดยมีความต้องการอยู่ที่ระดับมากที่สุด คือ มีภาพยนตร์หรือเทปโทรทัศน์เกี่ยวกับกีฬาอยู่เสมอ ๆ ที่เกี่ยวกับเทคนิคและทักษะ การออกกำลังกาย ได้เชิญวิทยากรมาบรรยายและสาธิตหลักการและวิธีใหม่ ๆ ให้แก่สมาชิกได้มีความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

2. นักเรียนนายเรืออากาศ โรงเรียนนายเรืออากาศ ส่วนมากมีความต้องการด้านกิจกรรมการออกกำลังกายเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างเพื่อการออกกำลังกาย โดยมีความต้องการมากที่สุดคือ แบดมินตัน ฟุตบอล โบว์ลิ่ง ยิงธนู และระดับรองลงมาคือ เทนนิส เทเบิลเทนนิส บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ วายน้ำ รักบี้ฟุตบอล

3. นักเรียนนายเรืออากาศ โรงเรียนนายเรืออากาศ ส่วนมากมีความต้องการด้านสถานที่อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก เกี่ยวกับการใช้เวลาว่างเพื่อการออกกำลังกาย โดยมีความต้องการมากที่สุด คือ สถานที่ออกกำลังกายในร่ม สถานที่ออกกำลังกายกลางแจ้งที่มีไฟสนาม สถานที่ออกกำลังกายตั้งอยู่ในทำเลที่เหมาะสม อยู่ใกล้และไปมาสะดวก สถานที่สำหรับเปลี่ยนเครื่องแต่งกายและทำความสะอาดร่างกายพอเพียง ถูกสุขลักษณะ มีตู้เก็บเสื้อผ้า (Locker) สำหรับผู้ใช้บริการ มีการบริการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม อุปกรณ์กีฬาอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน

4. นักเรียนนายเรืออากาศ โรงเรียนนายเรืออากาศ ส่วนมากมีความต้องการบุคลากรผู้ให้บริการเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างเพื่อออกกำลังกาย โดยมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุดคือ มีหน่วยงานและบุคลากรที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการออกกำลังกายของนักเรียนนายเรืออากาศ โรงเรียนนายเรืออากาศ โดยเฉพาะบุคคลผู้ให้บริการที่ให้คำแนะนำในการออกกำลังกายที่มีความรู้ความชำนาญ ในกิจกรรมแต่ละด้านอย่างถี่ถ้วน บุคลากรผู้ให้บริการมีวุฒิทางพลศึกษา บุคลากรผู้ให้บริการที่มีความรู้ความเข้าใจวิธีการจัดและดำเนินการด้านพลศึกษา และสามารถเลือกกิจกรรมที่เหมาะสม บุคลากรผู้ให้บริการรู้หลักและวิธีการสอนที่ถูกต้องเหมาะสมของเจ้าหน้าที่พยาบาลประจำในช่วงบริการ

รัฐธรรมนูญ วังษสมัย (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจังหวัดสระบุรี โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการใช้เวลาว่างการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจังหวัดสระบุรี ผลการวิจัยพบว่า

1. บิดา มารดาและผู้ปกครองของของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจังหวัดสระบุรีส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ย 3,001-6,000 บาท ต่อเดือนและมีอาชีพรับจ้าง

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจังหวัดสระบุรีใช้เวลาว่างในด้านการทำนบ้านอยู่ในระดับมาก และกิจกรรมที่นิยมมากตามลำดับคือชกกรีตเสื้อผ้า กวาดบ้าน ล้างจาน หุงหาอาหาร ส่วนช่วงเวลาที่ใช้ทำงานบ้านคือ เวลา 16.00-07.00 น. ต่อจากนั้นใช้ช่วงเวลา 17.00-18.00 น. ทำกิจกรรมการเรียน การออกกำลังกายและเล่นกีฬาและงานอดิเรก ตามลำดับ

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจังหวัดสระบุรี ปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนอยู่ในระดับน้อย นิยมมากโดยลำดับคือ ทำการบ้าน ทำรายงานทบทวนการบ้านที่เรียนแล้ว

4. การใช้เวลาว่างโดยรวม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจังหวัดสระบุรี ที่อยู่ในระดับน้อยที่สุดคือ การออกกำลังกายและกีฬาและงานอดิเรก เช่น ดูโทรทัศน์ พุดคุย ฟังวิทยุ และไม่ได้ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษแต่อย่างใด

5. เปรียบเทียบการใช้เวลาว่างระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจังหวัดสระบุรี มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจังหวัดสระบุรี ใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายและกีฬา หารายได้พิเศษ งานอดิเรก การเรียนไม่แตกต่างกัน แต่ใช้เวลาว่างในด้านการช่วยงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

คำรณ มาลาคำ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกลุ่มโรงเรียนสหวิทยาเขตวิภาวดี สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการใช้เวลาว่างในการปฏิบัติกิจกรรมนันทนาการ 4 ด้าน คือ ด้านการออกกำลังกายและเล่นกีฬา ด้านงานอดิเรก ด้านการท่องเที่ยว และด้านวรรณกรรม ผลการวิจัยพบว่า

1. การใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกลุ่มโรงเรียนสหวิทยาเขตวิภาวดี สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ใช้เวลาว่างด้านงานอดิเรก ชมรายการโทรทัศน์มากที่สุดในวันจันทร์-ศุกร์ ระหว่างเวลา 16.30-22.05 น. วันเสาร์-อาทิตย์ ระหว่างเวลา 09.00-21.30 น. รองลงมาคือ คือการใช้เวลาด้านการท่องเที่ยว เป็นการเดินชมและซื้อของที่ห้างสรรพสินค้า ในวันจันทร์-ศุกร์ ระหว่างเวลา 13.40-19.15 น. วันเสาร์-อาทิตย์ ระหว่างเวลา 11.00-19.00 น. การใช้เวลาว่างด้านการออกกำลังกายและกีฬา เล่นฟุตบอล แบดมินตัน วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ในวันจันทร์-ศุกร์ ระหว่างเวลา 15.00-18.00 น. วันเสาร์-อาทิตย์ ระหว่างเวลา 15.00- 18.05 น. และการใช้เวลาว่างด้านวรรณกรรม พุดคุยกับเพื่อนและญาติที่บ้านและโรงเรียน ในวันจันทร์-ศุกร์ ระหว่างเวลา 07.00-21.05 น. วันเสาร์-อาทิตย์ ระหว่างเวลา 06.45-21.05 น.

2. นักเรียนชาย-หญิง ระดับ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ห้องเก่งกับห้องอ่อน ใช้เวลาว่างปฏิบัติกิจกรรมนันทนาการ ด้านการออกกำลังกายและเล่นกีฬากันคือ นักเรียนชายเล่นฟุตบอล นักเรียนหญิงเล่นแบดมินตัน ส่วนด้านงานอดิเรก ด้านการท่องเที่ยว และด้านวรรณกรรมโดยรวมแล้วประกอบกิจกรรมนันทนาการเหมือนกัน

ปัทมา จิตรปรีดากร (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง สภาพปัญหาการใช้เวลาว่างของประชาชนในชุมชนแออัดคลองลำปำก เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้เวลาว่างของประชาชนในชุมชนแออัดคลองลำปำก เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร โดยรวมเป็นรายด้าน 3 ด้าน คือ ด้านการจัดการและดำเนินการ ด้านสถานที่อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านกิจกรรมนันทนาการพิเศษ ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการใช้เวลาว่างของประชาชนในชุมชนแออัดคลองลำปึก เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความเห็นเกี่ยวกับสภาพการใช้เวลาว่าง ทั้งโดยรวม และเป็นรายด้านทั้ง 3 ด้าน คือด้านการจัดการและดำเนินการ ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านกิจกรรมนันทนาการพิเศษ ว่าไม่มีความเหมาะสม

2. ปัญหาการใช้เวลาว่างของประชาชนในชุมชนแออัดคลองลำปึก เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร โดยรวมประชาชนส่วนใหญ่มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการจัดการและดำเนินการและด้านกิจกรรมนันทนาการพิเศษอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ประชาชนมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

อัศวิน มณีอินทร์ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้เวลาว่างของนิสิตที่พักอาศัยอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตที่พักอาศัยอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใช้เวลาว่างอย่างสม่ำเสมอในด้านเกมและกีฬาในกิจกรรมวิ่งเหยาะ แอโรบิคแดนซ์ และว่ายน้ำ

2. นิสิตที่พักอาศัยอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใช้เวลาว่างอย่างสม่ำเสมอในการอ่าน การเขียน และการพูด ในกิจกรรมอ่านหนังสือและทบทวนบทเรียน อ่านหนังสือพิมพ์และอ่านหนังสือการ์ตูน

3. นิสิตที่พักอาศัยอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใช้เวลาว่างอย่างสม่ำเสมอในด้านกิจกรรมบริการอาสาสมัคร ในกิจกรรมพัฒนามหาวิทยาลัย งานบริการสังคมที่จัดโดยหน่วยงานบริการอาสาสมัคร และค่ายอาสาพัฒนาที่จัดขึ้นโดยนิสิตและได้รับอนุญาตจากกองกิจการนิสิต

4. นิสิตที่พักอาศัยอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใช้เวลาว่างอย่างสม่ำเสมอในด้านดนตรี และเพลงในกิจกรรมร้องเพลงคาราโอเกะ เล่นดนตรีกับเพื่อนเป็นวงดนตรี

พัชรา เทียมเพชร (2548 : บทคัดย่อ) ศึกษาการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตตรวจราชการที่ 3 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตตรวจราชการที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตตรวจราชการที่ 3 ใช้เวลาว่างอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การออกกำลังกายและเล่นกีฬาเพื่อนันทนาการ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการทำงานอดิเรกและการส่งเสริมการเรียนรู้ในระดับมาก

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน เขตตรวจราชการที่ 3 ที่มีชั้นปีที่ศึกษา และสถานภาพทางครอบครัวของนักเรียนต่างกัน ใช้เวลาว่างไม่แตกต่างกัน

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน เขตตรวจราชการที่ 3 ที่มีเพศ ผลการสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครองต่างกัน ใช้เวลาว่างต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อำนาจ เณรรักษา (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ศึกษาการใช้เวลาว่างของนักเรียนและนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการใช้เวลาว่างของนักเรียนและนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา ชั้นปี และประเภทวิชา ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนและนักศึกษาใช้เวลาว่างปฏิบัติกิจกรรมนันทนาการทั้งขณะอยู่ที่วิทยาลัยและอยู่ที่บ้าน อยู่ในระดับปานกลาง

2. นักเรียนและนักศึกษาที่มีเพศต่างกัน ชั้นปีที่ต่างกันและประเภทวิชาที่ต่างกัน ใช้เวลาว่างในการปฏิบัติกิจกรรมนันทนาการขณะอยู่ที่วิทยาลัยและขณะอยู่ที่บ้านไม่แตกต่างกัน

3. นักเรียนและนักศึกษาที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกัน ปฏิบัติกิจกรรมนันทนาการขณะอยู่ที่วิทยาลัยและขณะอยู่ที่บ้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิรุพห์ แสงเรือง (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมนันทนาการของบุคลากรในกลุ่มสำนักงานเขตที่ 4 กรุงเทพมหานคร มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ ของบุคลากรในกลุ่มสำนักงานเขตที่ 4 กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรในกลุ่มสำนักงานเขตที่ 4 กรุงเทพมหานคร ใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมนันทนาการทั้ง 5 ประเภท คือ ประเภทกีฬาและออกกำลังกาย ประเภทการท่องเที่ยว ประเภทดนตรีและร้องเพลง ประเภทงานอดิเรก และประเภทการอ่าน การพูด และการเขียน ได้แก่ กิจกรรมการเดิน เทียน้ำตัก ร้องเพลงในงานสังสรรค์ ต่าง ๆ การเล่นอินเทอร์เน็ต และการอ่านหนังสือการ์ตูน คิดเป็นร้อยละ 51.9,21.4,24.9,27.2 และ69.6 ตามลำดับ

สมชาย ไวยากรณ์ (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมนันทนาการของวัยรุ่นชุมชนเขตบางรัก กรุงเทพมหานคร มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบ การใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมนันทนาการของวัยรุ่น ชุมชนเขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

1. กิจกรรมนันทนาการที่วัยรุ่น ชุมชนเขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ ปฏิบัติบ้าง จากกิจกรรมเกมและกีฬา ศิลปหัตถกรรม งานอดิเรก ดนตรีและเพลง การอ่านการเขียนการพูด การท่องเที่ยว และกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน

2. วัยรุ่นที่มีเพศ อายุ และอาศัยอยู่ในชุมชนต่างกัน มีการใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมนันทนาการไม่แตกต่างกัน

สมิทธิชาติ จัตุมาศ (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้เวลาว่างในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของบุคลากรกรมสวัสดิการทหารบก โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการใช้เวลาว่างในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของบุคลากรกรมสวัสดิการทหารบก ผลการวิจัยพบว่า

1. บุคลากรกรมสวัสดิการทหารบก มีการใช้เวลาว่างในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการขณะอยู่ที่กรมสวัสดิการทหารบกและขณะอยู่บ้าน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางมีการใช้เวลาว่างในการเข้าร่วมมากที่สุดคือ การฟังวิทยุ ฟังเพลง
2. บุคลากรกรมสวัสดิการทหารบก ที่มีเพศต่างกัน มีการใช้เวลาว่างในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการไม่แตกต่างกัน
3. บุคลากรกรมสวัสดิการทหารบก ที่มีอายุต่างกัน มีการใช้เวลาว่างในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. บุคลากรกรมสวัสดิการทหารบก ที่มีสถานภาพต่างกัน มีการใช้เวลาว่างในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. บุคลากรกรมสวัสดิการทหารบก ที่มีตำแหน่งต่างกัน มีการใช้เวลาว่างในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาค้นคว้าตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถที่จะอ้างอิงได้ว่าการใช้เวลาว่างมีคุณประโยชน์ มีความสำคัญในการดำรงชีวิต และส่งผลต่อความสำเร็จของทุกคนด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะศึกษาการใช้เวลาว่างของนักศึกษา เพื่อให้ทราบผลถึงเชิงลึกต่อไป

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ประวัติความเป็นมา

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เป็นหนึ่งในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนชั้นนำของประเทศ ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ. 2511ภายใต้เจตนารมณ์ของ ดร.ไสว สุทธิพิทักษ์ และอาจารย์สนั่น เกตุทัต โดยใช้ชื่อสถาบันว่า “ธุรกิจบัณฑิต” ซึ่งตั้งอยู่ริมคลองประปา ถนนพระราม 6

ต่อมาได้เปลี่ยนสถานภาพเป็นวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตใน พ.ศ. 2513 และเลื่อนฐานะเป็น “มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต” ใน พ.ศ. 2527 ด้วยพัฒนาการที่ไม่หยุดยั้งผนวกกับการขยายตัวของระบบการศึกษาในประเทศไทยใน พ.ศ. 2532 มหาวิทยาลัยได้ย้ายสถานที่ตั้งมาอยู่ที่ริมคลองประปา ถนนประชาชื่น บนเนื้อที่กว่า เกือบ 100 ไร่ เพื่อก่อสร้างอาคารเรียนและอาคารปฏิบัติการทางการเรียนการสอนที่ทันสมัยรวม ทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกในรูปแบบที่เอื้อประโยชน์ต่อนักศึกษาอย่างสมบูรณ์แบบ ภายใต้สภาวะแวดล้อมที่สวยงามและร่มรื่น

ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ เปิดสอนทั้งหลักสูตรภาษาไทยและหลักสูตรนานาชาติ ในระดับปริญญาตรีทั้งภาคปกติและภาคค่ำ ระดับปริญญาโท ปริญญาเอก โดยมี ดร. อรัญ ธรรมโน เป็นนายกสภามหาวิทยาลัย และรองศาสตราจารย์ ดร. วรากรณ์ สามโกเศศ เป็นอธิการบดี และทั้งมีการก่อตั้งวิทยาลัยนานาชาติ (DPUIC) ในปี 2547 และวิทยาลัยนานาชาติจีน (KDCIC) ในปี 2553 เพื่อรองรับผู้ที่ต้องการศึกษาหลักสูตรนานาชาติ และเพื่อมุ่งสู่ความเป็นสากล

ตลอด 43 ปีที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยได้ผลิตบัณฑิตออกไปสู่สังคมรวมกว่า 79,524 คน แบ่งเป็น ระดับปริญญาตรี 74,518 คน และ ปริญญาโท 5,000 คน ปริญญาเอก 6 คน โดยมีบุคลากรรวมทั้งสิ้น 1,200 คน มีสัดส่วนอาจารย์ระดับปริญญาเอก 17.06% ระดับปริญญาโท 75.78% มีนักศึกษาทุกระดับกว่า 20,000 คน นับเป็นสถาบันการศึกษาที่ได้รับการยอมรับจากหน่วยงานภายนอกทั้งภาครัฐและภาคเอกชนอย่างกว้างขวาง

ด้วยปณิธานอันแน่วแน่ของผู้ก่อตั้งที่จะสร้างเยาวชนไทยให้เป็นพลเมืองดีของสังคม เป็นนักธุรกิจที่มีทั้งความรู้ ความสามารถ และจรรยาบรรณในวิชาชีพ เพื่อจะได้เป็นกำลังสำคัญของชาติ เพราะมีความเชื่อว่า “นักธุรกิจเป็นผู้สร้างชาติ” ยังผลให้สถาบันการศึกษาแห่งนี้ สถาปนาขึ้นโดยเน้นการเรียนการสอนทางด้านธุรกิจสมเป็น “แหล่งวิชาการประสานความรู้ธุรกิจ”

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการใช้เวลาว่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผู้วิจัยใช้วิธีดำเนินการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) มีขั้นตอนต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.3 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ
- 3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปีการศึกษา 2551 ทั้งหมด 9 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ จำนวนทั้งสิ้น 14,940 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปีการศึกษา 2551 ทั้ง 9 คณะ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 864 คน ซึ่งได้มาโดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร ยามาเน (Yamane, 1973) และวิธีการสุ่มแบบกำหนดโควตาคณะ (Quota Sampling) จำแนกได้ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคณะวิชา

คณะวิชา	ชั้นปีที่	1	2	3	4	รวมทั้งสิ้น
1. คณะบริหารธุรกิจ		45	45	45	45	180
2. คณะการบัญชี		18	18	18	18	72
3. คณะเศรษฐศาสตร์		9	9	9	9	36
4. คณะนิติศาสตร์		12	12	12	12	48
5. คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์		37	37	37	37	148
6. คณะนิเทศศาสตร์		40	40	40	40	160
7. คณะวิศวกรรมกรรมศาสตร์		11	11	11	11	44
8. คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ		22	22	22	22	88
9. คณะศิลปกรรมศาสตร์		22	22	22	22	88
รวมทั้งสิ้น		261	261	261	261	864

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปีการศึกษา 2551 ซึ่งแบ่งสาระออกเป็น 2 ตอน คือ

1. ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับคุณลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ คณะที่ศึกษา ระดับชั้น ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ที่พักอาศัย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบสอบถามแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

2. ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษา ได้แก่ ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา โดยผู้วิจัยมีเกณฑ์ในการกำหนดน้ำหนักคะแนนของข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) 4 ระดับ ได้แก่ ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย และปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.3 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นที่สร้างขึ้นโดยลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาและรวบรวมเอกสาร ข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่าง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือวิจัย
2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาวางโครงสร้างแบบสอบถาม โดยกำหนดขอบเขตและเนื้อหาให้ครอบคลุมตามจุดมุ่งหมายและตามกรอบแนวคิดการวิจัย
4. สร้างแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษา มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 4 ระดับ แบบลิเคิร์ต (Likert) โดยมีข้อคำถามแบ่งออกเป็น 4 ด้าน จำนวน 43 ข้อ
5. ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาทั้ง 4 ด้าน ในด้านความเที่ยงตรงเชิงพินิจ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่าน เป็นผู้พิจารณาตรวจสอบแก้ไขปรับปรุง ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัญชลี ทองแถม อาจารย์พรรณนิภา รวยรื่น อาจารย์นักรบ หมี่แสน อาจารย์พจมาลย์ สกลเกียรติ โดยพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป
6. นำแบบสอบถามมาปรับปรุงเนื้อหาและภาษาตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ กับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ณ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 จำนวน 50 คน แล้วนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับ ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.87 ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นสูงสามารถนำไปใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้

3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปีการศึกษา 2551 ทุกคณะวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ และใช้วิธีการสุ่มแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2551 – กุมภาพันธ์ 2552 โดยแจกแบบสอบถามแก่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง แยกตามคณะวิชา จำนวน 864 ฉบับ ได้รับกลับคืนมา จำนวน 864 ฉบับ คิดเป็น 100 % แล้วตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3.5 การจัดการกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ได้นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ดังนี้

3.5.1 ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาจำนวน 864 ฉบับ จากนั้นได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแล้วตรวจให้คะแนนแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา โดยการกำหนดน้ำหนักการให้คะแนนเป็น 4 ระดับ และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เกณฑ์การประเมินดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมาย

เกณฑ์ในการประเมินผลระดับการใช้เวลาว่างของนักศึกษา แบ่งออกเป็น 4 ช่วง และกำหนดน้ำหนักของค่าคะแนน ดังนี้

ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก	ให้	3	คะแนน
ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง	ให้	2	คะแนน
ปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย	ให้	1	คะแนน
ปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด	ให้	0	คะแนน

นำระดับการใช้เวลาว่างของนักศึกษามาแปลความหมายเป็นค่าเฉลี่ยรายข้อและรายด้าน ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534: 120)

ค่าเฉลี่ย	ระดับการปฏิบัติ
2.26 - 3.00	มาก
1.51 - 2.25	ปานกลาง
0.76 - 1.50	น้อย
0.01 - 0.75	น้อยที่สุด

3.5.2 ในการประมวลผลข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical Package for the Social Sciences/Personal computer Plus) โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.5.2.1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติค่าร้อยละ

3.5.2.2 การศึกษาพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษา ใช้ค่าสถิติเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.5.2.3 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาตามตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะที่ศึกษา รายได้ของผู้ปกครอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และที่พักอาศัย โดยการทดสอบด้วยค่าสถิติที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) โดยการทดสอบด้วยค่าสถิติเอฟ (F-test) และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD. (Fisher's Least – Significant Different)

3.5.2.4 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยวิธีการวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ (Correlation Analysis)

3.5.3 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการสื่อความหมายที่ตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean) ของกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t – distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F – distribution
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
LSD	แทน	ค่าผลต่างนัยสำคัญที่คำนวณได้สำหรับประชากรกลุ่มที่ i และ j
Sig	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย ใช้สถิติ ดังนี้

3.6.1 ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่

3.6.1.1 ค่าความถี่ (Frequency)

3.6.1.2 ค่าร้อยละ (Percentage)

3.6.1.3 ค่าเฉลี่ย (Mean : \bar{X})

3.6.1.4 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.)

3.6.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

3.6.2.1 ทดสอบค่าสถิติที่ (t-test) โดยใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

เมื่อ

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เรียก pooled t- test (Weiss. 1995:587)

3.6.2.2 ทดสอบค่าเอฟ (F-test) โดยใช้สูตร

$$F = \frac{MS_B}{MS_w}$$

เมื่อ

$$MS_B = \frac{SS_B}{df_B}$$

$$MS_w = \frac{SS_w}{df_w}$$

3.6.2.3 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธี LSD. (Fisher's Least – Significant Different) โดยใช้สูตร

$$LSD = t_{1-\alpha/2} \sqrt{MS_E} \sqrt{\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j}}$$

ค่า MS_E ได้จากการคำนวณหาความแปรปรวน one way ANOVA โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. คำนวณค่า LSD
2. คำนวณความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย $\bar{X}_i - \bar{X}_j$
3. นำค่า $|\bar{X}_i - \bar{X}_j|$ เปรียบเทียบกับ ค่า LSD
 - 3.1 ถ้า ค่า $|\bar{X}_i - \bar{X}_j| > \text{ค่า LSD}$ แสดงว่า $\mu_1 \neq \mu_2$
 - 3.2 ถ้า ค่า $|\bar{X}_i - \bar{X}_j| \leq \text{ค่า LSD}$ แสดงว่า $\mu_1 = \mu_2$

3.6.2.4 วิธีการวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ (Correlation Analysis)

การคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Computing the Pearson)

ในการคำนวณหาค่า r สามารถคำนวณได้หลายวิธี ดังนี้

$$r = \frac{\sum (Z_x Z_y)}{N} \quad (1)$$

เป็นสูตรที่คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้คะแนนมาตรฐาน โดยเราดัดแปลงคะแนน X และ Y จากคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐาน (Z_x, Z_y) เสียก่อน

$$r = \frac{n \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[n \sum X^2 - (\sum X)^2][n \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

โดย

$$SS_{(x)} = \sum X^2 - \frac{(\sum X)^2}{n}$$
$$SS_{(y)} = \sum Y^2 - \frac{(\sum Y)^2}{n}$$
$$SS_{(xy)} = \sum XY - \frac{(\sum X)(\sum Y)}{n}$$

3.6.3 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

3.6.3.1 การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยอาศัยดุลยพินิจของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.6.3.2 การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของครอนบัค (Cronbach)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาค้นคว้าเรื่อง พฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปีการศึกษา 2551 เพื่อตอบวัตถุประสงค์ทั้ง 5 ข้อ คือเพื่อวัดพฤติกรรมของนักศึกษาซึ่งมีตัวแปรด้านเพศ คณะที่ศึกษาระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัยที่แตกต่างกัน มีการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำนอเวลาแตกต่างกัน และการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละด้านจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการทำวิจัยครั้งนี้ได้ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 864 คน ซึ่งได้มาโดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร ยามาเน (Yamane, 1973) และวิธีการสุ่มแบบกำหนดโควตาคณะ (Quota Sampling) และผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำอธิบาย แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

4.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

4.2 พฤติกรรมการใช้เวลาว่างโดยรวมและในแต่ละด้านของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้แก่ ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำนอเวลา

4.3 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในแต่ละด้านกับเพศ คณะที่ศึกษาระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย

4.4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำแนกตามเพศ คณะที่ศึกษา ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย

ลักษณะทั่วไปของนักศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 เพศชาย	351	40.63
1.2 เพศหญิง	513	59.38
2. คณะที่ศึกษา		
2.1 คณะบริหารธุรกิจ	180	20.83
2.2 คณะการบัญชี	72	8.33
2.3 คณะเศรษฐศาสตร์	36	4.17
2.4 คณะนิติศาสตร์	48	5.56
2.5 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	148	17.13
2.6 คณะนิเทศศาสตร์	160	18.52
2.7 คณะวิศวกรรมศาสตร์	44	5.09
2.8 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ	88	10.19
2.9 คณะศิลปกรรมศาสตร์	88	10.19
3. ระดับชั้น		
3.1 ชั้นปีที่ 1	218	25.23
3.2 ชั้นปีที่ 2	201	23.26
3.3 ชั้นปีที่ 3	245	28.36
3.4 ชั้นปีที่ 4	200	23.15
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
4.1 ต่ำกว่า 2.00	199	23.03
4.2 2.01 – 2.74	349	40.40
4.3 2.75 เป็นต้นไป	316	36.57
5. รายได้ของผู้ปกครอง		
5.1 ต่ำกว่า 15,000 บาท	368	44.68
5.2 15,001 – 30,000 บาท	319	39.92
5.3 ตั้งแต่ 30,001 บาท ขึ้นไป	159	18.40

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไปของนักศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
6. ที่พักอาศัย		
6.1 บ้านบิดามารดา	316	36.57
6.2 บ้านญาติ	77	8.91
6.3 หอพัก DPU	50	5.79
6.4 หอพักเอกชน	421	48.73
รวม	864	100.00

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 864 คน จำแนกได้ดังนี้

1. เพศ นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 59.38 และเป็นเพศชายร้อยละ 40.63
2. คณะที่ศึกษา นักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาอยู่คณะบริหารธุรกิจร้อยละ 20.83 รองลงมาคือคณะนิเทศศาสตร์ ร้อยละ 18.52 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ร้อยละ 17.13 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและคณะศิลปกรรมศาสตร์ร้อยละ 10.19 คณะการบัญชี ร้อยละ 8.33 คณะนิติศาสตร์ ร้อยละ 5.56 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ร้อยละ 5.09 และคณะเศรษฐศาสตร์ ร้อยละ 4.17
3. ระดับชั้น นักศึกษาส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 28.36 รองลงมาคือชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 25.23 ชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 23.26 และชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 23.15
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักศึกษาส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับ 2.01 – 2.74 ร้อยละ 40.40 รองลงมาคือ ระดับ 2.75 ขึ้นไป ร้อยละ 36.57 และระดับต่ำกว่า 2.00 ร้อยละ 23.03
5. รายได้ของผู้ปกครอง ผู้ปกครองของนักศึกษาส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 44.68 รายได้ 15,001 - 30,000 บาท ร้อยละ 36.92 และรายได้ 30,001 บาท ขึ้นไป ร้อยละ 18.40
6. ที่พักอาศัย นักศึกษาส่วนใหญ่พักอาศัยหอพักเอกชน ร้อยละ 48.73 รองลงมาคือพักบ้านบิดามารดา ร้อยละ 36.57 บ้านญาติ ร้อยละ 8.91 และหอพัก DPU ร้อยละ 5.79

4.2 พฤติกรรมการใช้เวลาว่างโดยรวมและในแต่ละด้านของนักศึกษามหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิตย์ ได้แก่ ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงาน
นอกเวลา

ตารางที่ 3 ร้อยละ และค่าเฉลี่ย ของระดับปฏิบัติพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละ
ด้าน (รายชื่อ)

ข้อ	ประเภทการใช้เวลาว่าง	ระดับการปฏิบัติ				\bar{X}	แปลผล	ลำดับ
		มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1	<u>ด้านส่วนตัว</u> ใช้เวลาพักผ่อนในวันปกติมากกว่า 8 ชั่วโมง	0.00	5.03	51.15	43.82	0.61	ปฏิบัติน้อยที่สุด	13
2	ใช้เวลาในการรับประทานอาหารนาน กว่า 2 ชั่วโมงต่อครั้ง	0.00	45.05	42.03	12.92	1.32	ปฏิบัติน้อย	2
3	ใช้เวลาในการอาบน้ำนานกว่าครึ่ง ชั่วโมงต่อครั้ง	0.00	16.71	49.14	34.15	0.83	ปฏิบัติน้อย	6
4	อ่านหนังสือ / นิตยสาร / หนังสือพิมพ์	0.00	20.84	48.01	31.15	0.90	ปฏิบัติน้อย	5
5	ทำงานบ้าน เช่น ซักรีดเสื้อผ้า ทำ ความสะอาดบ้าน ฯลฯ	0.00	32.30	46.01	21.69	1.11	ปฏิบัติน้อย	4
6	อ่านการ์ตูนญี่ปุ่น	0.00	44.68	37.66	17.66	1.27	ปฏิบัติน้อย	3
7	ดูหนัง / ฟังเพลง	0.00	51.12	36.60	12.28	1.39	ปฏิบัติน้อย	1
8	ไปเดินช้อปปิ้งตามห้างสรรพสินค้า	0.00	19.55	39.69	40.76	0.79	ปฏิบัติน้อย	7
9	เลี้ยงสัตว์ / ปลูกต้นไม้	0.00	16.23	30.58	53.19	0.63	ปฏิบัติน้อยที่สุด	12
10	คุยโทรศัพท์มากกว่าครึ่งชั่วโมงต่อครั้ง	0.00	9.28	55.82	34.90	0.74	ปฏิบัติน้อยที่สุด	8
11	เล่นเกมคอมพิวเตอร์มากกว่าหนึ่ง ชั่วโมงต่อครั้ง	0.00	13.21	39.31	47.77	0.66	ปฏิบัติน้อยที่สุด	10
12	สะสมสิ่งของ	0.00	15.26	34.40	50.35	0.65	ปฏิบัติน้อยที่สุด	11
13	ออกกำลังกาย	0.00	18.17	30.20	51.63	0.67	ปฏิบัติน้อยที่สุด	9
รวม		0.00	23.65	41.58	34.79	0.89	ปฏิบัติน้อย	

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ข้อ	ประเภทการใช้เวลาว่าง	ระดับการปฏิบัติ				\bar{X}	แปลผล	ลำดับ
		ประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคยปฏิบัติ			
14	ด้านสังคม ทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัว เช่น ปรุงอาหาร ไปทำบุญร่วมกับครอบครัว ไปเที่ยวกับครอบครัว ฯลฯ	0.00	21.38	38.29	40.34	0.81	ปฏิบัติน้อย	2
15	สังสรรค์บ้านเพื่อน	0.00	15.09	37.28	47.63	0.67	ปฏิบัติน้อยที่สุด	6
16	ไปแหล่งบันเทิงกับเพื่อน	0.00	17.56	52.14	30.29	0.87	ปฏิบัติน้อย	1
17	เดินห้างสรรพสินค้ากับเพื่อน	0.00	19.93	36.63	43.44	0.76	ปฏิบัติน้อย	3
18	พูดคุยกับเพื่อนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต มากกว่าหนึ่งชั่วโมงต่อครั้ง	0.00	15.13	42.75	42.12	0.73	ปฏิบัติน้อยที่สุด	4
19	ทำกิจกรรมชมรม / กิจกรรมเพื่อสาธารณประโยชน์	0.00	10.81	27.16	62.03	0.49	ปฏิบัติน้อยที่สุด	8
20	เล่นกีฬากับเพื่อน	0.00	16.88	34.55	48.57	0.68	ปฏิบัติน้อยที่สุด	5
21	พูดคุยเรื่องของผู้อื่น	0.00	6.04	40.24	53.71	0.52	ปฏิบัติน้อยที่สุด	7
รวม		0.00	13.65	34.34	40.90	0.61	ปฏิบัติน้อยที่สุด	
	ด้านการเรียน							
22	ทำการบ้าน / งานที่อาจารย์มอบหมาย	0.00	28.47	56.24	15.29	1.13	ปฏิบัติน้อย	1
23	ลอกการบ้านเพื่อน	0.00	8.02	62.21	29.77	0.78	ปฏิบัติน้อย	4
24	ทบทวนบทเรียน / อ่านหนังสือล่วงหน้า	0.00	5.45	32.43	62.13	0.43	ปฏิบัติน้อยที่สุด	8
25	ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากห้องสมุด / อินเทอร์เน็ต	0.00	17.18	44.91	37.91	0.79	ปฏิบัติน้อย	3
26	ทบทวนบทเรียนกับเพื่อน	0.00	6.76	37.92	55.31	0.51	ปฏิบัติน้อยที่สุด	5
27	ให้เพื่อนหรือผู้อื่นช่วยทำรายงาน / การบ้าน	0.00	22.22	53.46	24.32	0.98	ปฏิบัติน้อย	2
28	เข้าร่วมแข่งขันทางวิชาการ	0.00	4.70	20.09	75.21	0.29	ปฏิบัติน้อยที่สุด	10
29	เรียนพิเศษ / อบรมกิจกรรมวิชาการ	0.00	4.86	24.50	70.63	0.34	ปฏิบัติน้อยที่สุด	9
30	เข้า Lab ภาษาอังกฤษ / คอมพิวเตอร์	0.00	8.36	32.51	59.14	0.49	ปฏิบัติน้อยที่สุด	7
31	ฝึกงานในสาขาที่เรียน	0.00	10.29	30.29	59.43	0.51	ปฏิบัติน้อยที่สุด	5
รวม		0.00	11.63	39.46	48.91	0.63	ปฏิบัติน้อยที่สุด	

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ข้อ	ประเภทการใช้เวลาว่าง	ระดับการปฏิบัติ				\bar{X}	แปลผล	ลำดับ
		ประจำ	บ่อย ครั้ง	บาง ครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ			
	<u>ด้านการทำงานนอกเวลา</u>							
32	นักศึกษาช่วยงานใน มธบ.	0.00	18.16	25.64	56.20	0.62	ปฏิบัติน้อยที่สุด	9
33	พนักงานชั่วคราวของบริษัท/ห้าง/ร้าน	0.00	14.13	27.73	58.13	0.56	ปฏิบัติน้อยที่สุด	10
34	หารายได้มาใช้จ่ายส่วนตัวตามที่ต้องการ	0.00	20.55	29.53	49.91	0.71	ปฏิบัติน้อยที่สุด	2
35	หาประสบการณ์ระหว่างเรียน	0.00	20.00	30.63	49.37	0.71	ปฏิบัติน้อยที่สุด	2
36	หารายได้แบ่งเบาภาระครอบครัว	0.00	21.23	29.19	49.59	0.72	ปฏิบัติน้อยที่สุด	1
37	ทำงาน 2 - 4 ชั่วโมงต่อวัน	0.00	22.67	25.71	51.62	0.71	ปฏิบัติน้อยที่สุด	2
38	ทำงานมากกว่า 4 ชั่วโมงต่อวัน (ในวันราชการ)	0.00	24.43	22.42	53.15	0.71	ปฏิบัติน้อยที่สุด	2
39	ช่วงเวลาทำงาน คือ 13.00-15.00 น.	0.00	14.44	24.06	61.50	0.53	ปฏิบัติน้อยที่สุด	11
40	ช่วงเวลาทำงาน คือ 15.00-17.00 น.	0.00	10.08	25.89	64.03	0.46	ปฏิบัติน้อยที่สุด	12
41	ช่วงเวลาทำงาน คือ 17.00-20.00 น.	0.00	16.35	34.88	48.77	0.68	ปฏิบัติน้อยที่สุด	6
42	ช่วงเวลาทำงาน คือ 20.00-23.00 น.	0.00	14.38	35.62	50.00	0.64	ปฏิบัติน้อยที่สุด	8
43	ช่วงเวลาทำงาน คือ 23.00-02.00 น.	0.00	19.91	27.15	52.94	0.67	ปฏิบัติน้อยที่สุด	7
	รวม	0.00	18.03	28.20	53.77	0.64	ปฏิบัติน้อยที่สุด	

การแปลความหมายเป็นค่าเฉลี่ยรายข้อและรายด้าน ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2534: 120)

ค่าเฉลี่ย	ระดับการปฏิบัติ
2.26 - 3.00	มาก
1.51 - 2.25	ปานกลาง
0.76 - 1.50	น้อย
0.01 - 0.75	น้อยที่สุด

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ พบว่า จากข้อคำถามเกี่ยวกับระดับปฏิบัติพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำนงานนอกเวลา (part-time) นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างทั้ง 4 ด้าน ในระดับปฏิบัติบ้าง โดยมีค่าเฉลี่ย 0.89, 0.61, 0.63 และ 0.64 ตามลำดับ

ซึ่งพิจารณาในแต่ละด้านเป็นรายข้อ พบว่า

ด้านส่วนตัวนักศึกษามีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในระดับปฏิบัติบ่อยครั้งมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ ข้อ 7. ดูหนัง/ ฟังเพลง (ค่าเฉลี่ย 1.39) รองลงมา คือ ข้อ 2. ใช้เวลาในการรับประทานอาหารนานกว่า 2 ชั่วโมงต่อครั้ง (ค่าเฉลี่ย 1.32) และ ข้อ 6. อ่านการ์ตูนญี่ปุ่น (ค่าเฉลี่ย 1.27) ส่วนข้อที่นักศึกษาปฏิบัติบ้างน้อยที่สุด 3 อันดับแรก คือ ข้อ 1. ใช้เวลาพักผ่อนในวันปกติมากกว่า 8 ชั่วโมง (ค่าเฉลี่ย 0.61) รองลงมา คือ ข้อ 9. เลี้ยงสัตว์/ปลูกต้นไม้ (ค่าเฉลี่ย 0.63) และ ข้อ 12. สะสมสิ่งของ (ค่าเฉลี่ย 0.65)

ด้านสังคมนักศึกษามีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในระดับปฏิบัติบ้างมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ ข้อ 16. ไปแหล่งบันเทิงกับเพื่อน (ค่าเฉลี่ย 0.87) รองลงมา คือ ข้อ 14. ทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัว เช่น ปรุงอาหาร ไปทำบุญร่วมกับครอบครัว ไปเที่ยวกับครอบครัว ฯลฯ (ค่าเฉลี่ย 0.81) และ ข้อ 17. ไปเดินห้างสรรพสินค้ากับเพื่อน (ค่าเฉลี่ย 0.76) ส่วนข้อที่นักศึกษาปฏิบัติบ้างน้อยที่สุด 3 อันดับแรก คือ ข้อ 19. ทำกิจกรรมชมรม/กิจกรรมเพื่อสาธารณะประโยชน์ (ค่าเฉลี่ย 0.49) รองลงมา คือ ข้อ 21. พูดคุยเรื่องของผู้อื่น (ค่าเฉลี่ย 0.52) และ ข้อ 15. สังสรรค์บ้านเพื่อน (ค่าเฉลี่ย 0.67)

ด้านการเรียนนักศึกษามีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในระดับปฏิบัติบ้างมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ ข้อ 22. ทำการบ้าน / งานที่อาจารย์มอบหมาย (ค่าเฉลี่ย 1.13) รองลงมา คือ ข้อ 27. ให้เพื่อนหรือผู้อื่นช่วยทำรายงาน / การบ้าน (ค่าเฉลี่ย 0.98) และ ข้อ 25. ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากห้องสมุด / อินเทอร์เน็ต (ค่าเฉลี่ย 0.79) ส่วนข้อที่นักศึกษาปฏิบัติบ้างน้อยที่สุด 3 อันดับแรก คือ ข้อ 28. เข้าร่วมแข่งขันทางวิชาการ (ค่าเฉลี่ย 0.30) รองลงมา คือ ข้อ 29. เรียนพิเศษ / อบรมกิจกรรมวิชาการ (ค่าเฉลี่ย 0.34) และ ข้อ 24. ทบทวนบทเรียน / อ่านหนังสือล่วงหน้า (ค่าเฉลี่ย 0.78)

ด้านการทำนงานนอกเวลา (part-time) นักศึกษามีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในระดับปฏิบัติบ้างมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ ข้อ 36. หารายได้แบ่งเบาภาระครอบครัว (ค่าเฉลี่ย 0.72) รองลงมา คือ ข้อ 34. หารายได้มาใช้จ่ายส่วนตัวตามที่ต้องการ ข้อ 35. หาประสบการณ์ระหว่างเรียน ข้อ 37. ทำงาน 2-4 ชั่วโมงต่อวัน และ ข้อ 38. ทำงานมากกว่า 4 ชั่วโมงต่อวัน (ในวันราชการ) (มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ 0.71) ส่วนข้อที่นักศึกษาปฏิบัติบ้างน้อยที่สุด 3 อันดับแรก คือ ข้อ 40. ช่วงเวลาทำงาน คือ 15.00-17.00 น. (ค่าเฉลี่ย 0.46) รองลงมา คือ ข้อ 39. ช่วงเวลาทำงาน คือ 13.00-15.00 น. (ค่าเฉลี่ย 0.53) และ ข้อ 33. พนักงานชั่วคราวของบริษัท / ห้าง / ร้าน (ค่าเฉลี่ย 0.56)

4.3 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในแต่ละด้านกับเพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย

การวิเคราะห์ในตอนี่ 3 นี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในแต่ละด้านกับเพศ คณะที่ศึกษา ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย โดยการทดสอบด้วยค่าสถิติที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) โดยการทดสอบด้วยค่าสถิติเอฟ (F-test) และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD. (Fisher's Least – Significant Different) ปรากฏผลดังแสดงในตารางที่ 4 -17

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบเพศกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละด้าน

พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง	เพศ	N	\bar{X}	SD.	t-test	Sig.
ด้านส่วนตัว	ช	351	0.91	0.270	0.187	0.852
	ญ	513	0.91	0.261		
ด้านสังคม	ช	351	0.75	0.345	2.097	0.036*
	ญ	513	0.70	0.359		
ด้านการเรียน	ช	351	0.62	0.338	-2.632	0.009**
	ญ	513	0.68	0.326		
ด้านการทำงานนอกเวลา	ช	351	0.52	0.580	1.876	0.061
	ญ	513	0.45	0.547		
Total		864	0.70	0.262	0.943	0.346

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างแตกต่างกันในด้านสังคมและด้านการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบคะแนนวิชาที่ศึกษากับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละด้าน

พฤติกรรม การใช้เวลาว่าง	คณะวิชา	N	\bar{X}	SD.	F-test	Sig.
ด้านส่วนตัว	บริหารธุรกิจ	180	0.94	0.292	2.787	0.005**
	การบัญชี	72	0.89	0.206		
	เศรษฐศาสตร์	36	0.88	0.238		
	นิติศาสตร์	48	0.88	0.378		
	ศิลปศาสตร์ฯ	148	0.89	0.281		
	นิเทศศาสตร์	160	0.92	0.247		
	วิศวกรรมศาสตร์	44	0.75	0.322		
	เทคโนโลยีสารสนเทศ	88	0.90	0.262		
	ศิลปกรรมศาสตร์	88	0.96	0.247		
ด้านสังคม	บริหารธุรกิจ	180	0.73	0.344	1.914	0.055
	การบัญชี	72	0.63	0.278		
	เศรษฐศาสตร์	36	0.65	0.255		
	นิติศาสตร์	48	0.84	0.473		
	ศิลปศาสตร์ฯ	148	0.75	0.393		
	นิเทศศาสตร์	160	0.72	0.342		
	วิศวกรรมศาสตร์	44	0.63	0.349		
	เทคโนโลยีสารสนเทศ	88	0.70	0.362		
	ศิลปกรรมศาสตร์	88	0.71	0.322		

ตารางที่ 5 (ต่อ)

พฤติกรรม การใช้เวลาว่าง	คณะวิชา	N	\bar{x}	SD.	F-test	Sig.
ด้านการเรียน	บริหารธุรกิจ	180	0.61	0.302	5.608	0.000**
	การบัญชี	72	0.65	0.323		
	เศรษฐศาสตร์	36	0.62	0.407		
	นิติศาสตร์	48	0.89	0.453		
	ศิลปศาสตร์ฯ	148	0.74	0.341		
	นิเทศศาสตร์	160	0.60	0.300		
	วิศวกรรมศาสตร์	44	0.61	0.266		
	เทคโนโลยีสารสนเทศ	88	0.62	0.328		
	ศิลปกรรมศาสตร์	88	0.67	0.290		
ด้านการทำงาน นอกเวลา	บริหารธุรกิจ	180	0.38	0.516	4.700	0.000**
	การบัญชี	72	0.38	0.554		
	เศรษฐศาสตร์	36	0.35	0.410		
	นิติศาสตร์	48	0.59	0.661		
	ศิลปศาสตร์ฯ	148	0.74	0.589		
	นิเทศศาสตร์	160	0.46	0.585		
	วิศวกรรมศาสตร์	44	0.31	0.350		
	เทคโนโลยีสารสนเทศ	88	0.46	0.556		
	ศิลปกรรมศาสตร์	88	0.63	0.558		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ พบว่า ทุกคณะวิชามีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่างคณะวิชา กับ พฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัว

คณะวิชา	\bar{X}	คณะวิชา								
		บริหาร	การบัญชี	เศรษฐศาสตร์	นิติศาสตร์	ศิลปศาสตร์	นิเทศศาสตร์	วิศวกรรมศาสตร์	เทคโนโลยีสารสนเทศ	ศิลปกรรม
บริหารธุรกิจ	0.94	-	0.047 (0.211)	0.059 (0.233)	0.016 (0.579)	0.055 (0.212)	0.527 (0.084)	0.185** (0.000)	0.039 (0.274)	-0.024 (0.492)
การบัญชี	0.89		-	0.011 (0.831)	-0.031 (0.420)	0.007 (0.879)	0.004 (0.902)	0.1373** (0.009)	-0.008 (0.839)	-0.072 (0.097)
เศรษฐศาสตร์	0.88			-	-0.043 (0.392)	-0.004 (0.945)	-0.007 (0.889)	0.1253* (0.048)	-0.02 (0.702)	-0.084 (0.120)
นิติศาสตร์	0.88				-	0.039 (0.386)	0.036 (0.247)	0.1686** (0.000)	0.022 (0.536)	-0.041 (0.0260)
ศิลปศาสตร์ฯ	0.89					-	-0.002 (0.949)	0.1295* (0.024)	-0.016 (0.735)	-0.080 (0.104)
นิเทศศาสตร์	0.92						-	0.1324** (0.005)	-0.013 (0.710)	-0.0772* (0.037)
วิศวกรรมศาสตร์	0.75							-	-0.1461** (0.004)	-0.2097** (0.000)
เทคโนโลยีสารสนเทศ	0.90								-	-0.063 (0.125)
ศิลปกรรมศาสตร์	0.96									-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ พบว่า คณะวิชา มีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้าน ส่วนตัวของนักศึกษาแตกต่างกัน ดังนี้

1. นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาทุกคณะ
2. นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์และคณะ วิศวกรรมศาสตร์

ตารางที่ 7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่างคณะวิชา กับ พฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านสังคม

คณะวิชา	\bar{X}	คณะวิชา								
		บริหาร	การบัญชี	เศรษฐศาสตร์	นิติศาสตร์	ศิลปศาสตร์	นิเทศศาสตร์	วิศวกรรมศาสตร์	เทคโนโลยีสารสนเทศ	ศิลปกรรม
บริหารธุรกิจ	0.73	-	-0.096 (0.050)	0.075 (0.245)	0.009 (0.815)	-0.108 (0.058)	-0.019 (0.614)	0.102 (0.086)	0.025 (0.579)	0.015 (0.737)
การบัญชี	0.63		-	-0.021 (0.764)	-0.087 (0.080)	0.2055** (0.002)	-0.1165** (0.022)	0.005 (0.931)	-0.071 (0.205)	-0.081 (0.148)
เศรษฐศาสตร์	0.65			-	-0.066 (0.311)	-0.1839* (0.018)	-0.094 (0.149)	0.027 (0.734)	-0.049 (0.478)	-0.059 (0.394)
นิติศาสตร์	0.84				-	0.1178* (0.043)	-0.028 (0.475)	0.093 (0.122)	0.016 (0.725)	0.006 (0.891)
ศิลปศาสตร์ฯ	0.75					-	0.089 (0.130)	-0.210** (0.004)	0.134* (0.034)	0.142 (0.050)
นิเทศศาสตร์	0.72						-	0.121* (0.045)	0.045 (0.342)	0.035 (0.459)
วิศวกรรมศาสตร์	0.63							-	-0.076 (0.241)	-0.086 (0.185)
เทคโนโลยีสารสนเทศ	0.70								-	-0.010 (0.851)
ศิลปกรรมศาสตร์	0.71									-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ พบว่า คณะวิชาที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านสังคมของนักศึกษาแตกต่างกัน ดังนี้

1. นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์
2. นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะการบัญชี
3. นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์
4. นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

ตารางที่ 8 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่างคณะวิชา กับ พฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านการเรียน

คณะวิชา	\bar{X}	คณะวิชา								
		บริหาร	การบัญชี	เศรษฐศาสตร์	นิติศาสตร์	ศิลปศาสตร์	นิเทศศาสตร์	วิศวกรรมศาสตร์	เทคโนโลยีสารสนเทศ	ศิลปกรรม
บริหารธุรกิจ	0.61	-	-0.047 (0.295)	-0.015 (0.790)	0.009 (0.785)	-0.2807** (0.000)	-0.1282** (0.000)	0.001 (0.984)	-0.014 (0.727)	-0.060 (0.156)
การบัญชี	0.65		-	0.031 (0.633)	0.057 (0.216)	-0.233** (0.000)	-0.080 (0.085)	0.048 (0.435)	0.032 (0.526)	-0.012 (0.809)
เศรษฐศาสตร์	0.62			-	0.025 (0.672)	-0.264** (0.000)	-0.1124 (0.063)	0.016 (0.817)	0.001 (0.987)	-0.044 (0.492)
นิติศาสตร์	0.89				-	-0.2904** (0.000)	0.1525** (0.005)	0.281** (0.000)	0.265** (0.000)	0.220** (0.000)
ศิลปศาสตร์ฯ	0.74					-	0.1525** (0.005)	0.2818** (0.000)	0.2659** (0.000)	0.2206** (0.000)
นิเทศศาสตร์	0.60						-	0.1293* (0.021)	0.1134* (0.010)	0.068 (0.120)
วิศวกรรมศาสตร์	0.61							-	-0.015 (0.792)	-0.061 (0.309)
เทคโนโลยีสารสนเทศ	0.62								-	-0.045 (0.356)
ศิลปกรรมศาสตร์	0.67									-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ พบว่า คณะวิชาที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการเรียนของนักศึกษาแตกต่างกัน ดังนี้

1. นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาทุกคณะ
2. นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์
3. นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์
4. นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์
5. นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

ตารางที่ 9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่างคณะวิชา กับ พฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านการทำงานนอกเวลา (part-time)

คณะวิชา	\bar{X}	คณะวิชา								
		บริหาร	การบัญชี	เศรษฐศาสตร์	นิติศาสตร์	ศิลปศาสตร์	นิเทศศาสตร์	วิศวกรรมศาสตร์	เทคโนโลยีสารสนเทศ	ศิลปกรรม
บริหารธุรกิจ	0.38	-	0.003 (0.963)	0.031 (0.759)	-0.203** (0.001)	-0.352** (0.000)	-0.072 (0.238)	0.075 (0.419)	-0.081 (0.260)	-0.251** (0.000)
การบัญชี	0.38		-	0.027 (0.808)	-0.207** (0.008)	-0.355** (0.001)	-0.076 (0.338)	0.071 (0.099)	-0.084 (0.336)	-0.255** (0.004)
เศรษฐศาสตร์	0.35			-	-0.234* (0.021)	-0.383** (0.002)	-0.103 (0.314)	0.044 (0.723)	-0.112 (0.306)	-0.282* (0.010)
นิติศาสตร์	0.59				-	-0.148 (0.103)	-0.1314* (0.037)	0.278** (0.003)	0.122 (0.094)	-0.047 (0.516)
ศิลปศาสตร์ฯ	0.74					-	0.279** (0.002)	0.427** (0.000)	0.221** (0.006)	0.100 (0.310)
นิเทศศาสตร์	0.46						-	0.147 (0.120)	-0.008 (0.909)	-0.179* (0.016)
วิศวกรรมศาสตร์	0.31							-	-0.156 (0.126)	-0.326** (0.001)
เทคโนโลยีสารสนเทศ	0.46								-	-0.170** (0.041)
ศิลปกรรมศาสตร์	0.63									-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ พบว่า คณะวิชาที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการ ทำงานนอกเวลา (part-time) ของนักศึกษาแตกต่างกัน ดังนี้

1. นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะบริหาร คณะการบัญชี และ คณะเศรษฐศาสตร์
2. นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะบริหาร คณะการบัญชี และคณะเศรษฐศาสตร์
3. นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์
4. นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะศิลปะศาสตร์และวิทยาศาสตร์
5. นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบระดับชั้นปีที่กำลังศึกษากับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละด้าน

พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง	ระดับชั้นปี	N	\bar{x}	SD.	F-test	Sig.
ด้านส่วนตัว	1	218	0.90	0.278	0.649	0.584
	2	201	0.89	0.262		
	3	245	0.91	0.269		
	4	200	0.93	0.295		
ด้านสังคม	1	218	0.70	0.311	0.491	0.688
	2	201	0.72	0.387		
	3	245	0.71	0.349		
	4	200	0.74	0.371		
ด้านการเรียน	1	218	0.63	0.346	3.062	0.027*
	2	201	0.64	0.356		
	3	245	0.64	0.280		
	4	200	0.72	0.344		
ด้านการทำงานนอกเวลา	1	218	0.38	0.512	4.781	0.003**
	2	201	0.48	0.558		
	3	245	0.49	0.569		
	4	200	0.58	0.594		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ พบว่า ระดับชั้นปีที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่นั้นมีผลต่อพฤติกรรมด้านการเรียนและด้านการทำงานนอกเวลาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่างระดับชั้นปีที่กำลังศึกษากับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านการเรียนและการทำงานนอกเวลา

คณะวิชา	ระดับชั้นปี	\bar{X}	ชั้นปีที่กำลังศึกษา			
			1	2	3	4
ด้านการเรียน	1	0.63	-	-0.009 (0.766)	-0.005 (0.865)	-0.085** (0.009)
	2	0.64		-	0.004 (0.890)	-0.075* (0.022)
	3	0.64			-	-0.080* (0.011)
	4	0.72				-
ด้านการทำงานนอกเวลา (part-time)	1	0.38	-	-0.048 (0.072)	-0.116* (0.025)	-0.205** (0.000)
	2	0.48		-	-0.018 (0.728)	-0.107 (0.055)
	3	0.49			-	-0.088 (0.096)
	4	0.58				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ พบว่า ระดับชั้นปีที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่นั้นมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านการเรียนและการทำงานนอกเวลาแตกต่างกัน ดังนี้

1. นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 มีพฤติกรรมด้านการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 4
2. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) แตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละด้าน

พฤติกรรม การใช้เวลาว่าง	ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	N	\bar{X}	SD.	F-test	Sig.
ด้านส่วนตัว	ต่ำกว่า 2.00	199	0.91	0.278	6.440	0.002**
	2.01 – 2.74	349	0.87	0.265		
	2.75 ขึ้นไป	316	0.95	0.282		
ด้านสังคม	ต่ำกว่า 2.00	199	0.68	0.341	1.295	0.275
	2.01 – 2.74	349	0.73	0.344		
	2.75 ขึ้นไป	316	0.72	0.373		
ด้านการเรียน	ต่ำกว่า 2.00	199	0.54	0.274	29.588	0.000**
	2.01 – 2.74	349	0.63	0.328		
	2.75 ขึ้นไป	316	0.76	0.340		
ด้านการทำงาน นอกเวลา	ต่ำกว่า 2.00	199	0.44	0.538	0.892	0.410
	2.01 – 2.74	349	0.48	0.547		
	2.75 ขึ้นไป	316	0.51	0.591		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวและด้านการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัวและด้านการเรียน

พฤติกรรม การใช้เวลาว่าง	ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	\bar{X}	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
			ต่ำกว่า 2.00	2.01 – 2.74	2.75 ขึ้นไป
ด้านส่วนตัว	ต่ำกว่า 2.00	0.91	-	0.037 (0.124)	-0.039 (0.117)
	2.01 – 2.74	0.87		-	-0.076** (0.000)
	2.75 ขึ้นไป	0.95			-
ด้านการเรียน	ต่ำกว่า 2.00	0.91	-	-0.0822** (0.004)	-0.2145** (0.000)
	2.01 – 2.74	0.87		-	-0.132** (0.000)
	2.75 ขึ้นไป	0.95			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัวและด้านการเรียนแตกต่างกัน ดังนี้

1. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 2.01-2.74 มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวแตกต่างกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 2.75 ขึ้นไป
2. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับต่ำกว่า 2.00 มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 2.01-2.74 และ 2.75 ขึ้นไป
3. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 2.01-2.74 มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างต่างกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.75 ขึ้นไป

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบรายได้ของผู้ปกครองกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละด้าน

พฤติกรรม การใช้เวลาว่าง	รายได้ของผู้ปกครอง	N	\bar{x}	SD.	F-test	Sig.
ด้านส่วนตัว	ต่ำกว่า 15,000 บาท	386	0.91	0.267	3.633	0.027*
	15,001 - 30,000 บาท	319	0.88	0.291		
	30,001 บาท ขึ้นไป	159	0.95	0.260		
ด้านสังคม	ต่ำกว่า 15,000 บาท	386	0.72	0.355	0.283	0.754
	15,001 - 30,000 บาท	319	0.72	0.373		
	30,001 บาท ขึ้นไป	159	0.70	0.314		
ด้านการเรียน	ต่ำกว่า 15,000 บาท	386	0.65	0.323	0.059	0.943
	15,001 - 30,000 บาท	319	0.66	0.340		
	30,001 บาท ขึ้นไป	159	0.65	0.338		
ด้านการทำงาน นอกเวลา	ต่ำกว่า 15,000 บาท	386	0.49	0.571	0.281	0.755
	15,001 - 30,000 บาท	319	0.46	0.545		
	30,001 บาท ขึ้นไป	159	0.50	0.570		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์ พบว่า รายได้ของผู้ปกครองมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 15 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่างรายได้ของผู้ปกครองกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัว

พฤติกรรม การใช้เวลาว่าง	รายได้ของ ผู้ปกครอง	\bar{x}	รายได้ของผู้ปกครอง		
			ต่ำกว่า 15,000 บาท	15,001 - 30,000 บาท	30,001 บาท ขึ้นไป
ด้านส่วนตัว	ต่ำกว่า 15,000 บาท	0.92	-	0.030 (0.151)	-0.041 (0.109)
	15,001 - 30,000 บาท	0.88		-	-0.071** (0.008)
	30,001 บาท ขึ้นไป	0.95			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ 15,001 - 30,000 บาท มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวแตกต่างกับนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ 30,001 บาท ขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบสถานที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละด้าน

พฤติกรรม การใช้เวลาว่าง	ที่พักอาศัย	N	\bar{X}	SD.	F-test	Sig.
ด้านส่วนตัว	บ้านบิฑามารดา	316	0.90	0.260	0.867	0.458
	บ้านญาติ	77	0.87	0.297		
	หอพัก DPU	50	0.92	0.233		
	หอพักเอกชน	421	0.92	0.288		
ด้านสังคม	บ้านบิฑามารดา	316	0.71	0.311	0.177	0.912
	บ้านญาติ	77	0.71	0.389		
	หอพัก DPU	50	0.72	0.347		
	หอพักเอกชน	421	0.73	0.379		
ด้านการเรียน	บ้านบิฑามารดา	316	0.64	0.366	3.198	0.023*
	บ้านญาติ	77	0.67	0.332		
	หอพัก DPU	50	0.79	0.363		
	หอพักเอกชน	421	0.65	0.297		
ด้านการทำงาน นอกเวลา	บ้านบิฑามารดา	316	0.49	0.570	0.259	0.855
	บ้านญาติ	77	0.53	0.579		
	หอพัก DPU	50	0.46	0.597		
	หอพักเอกชน	421	0.47	0.549		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ พบว่า สถานที่พักอาศัยมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 17 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD ระหว่างสถานที่พักอาศัยกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในการเรียนด้าน

พฤติกรรม การใช้เวลาว่าง	สถานที่พักอาศัย	\bar{X}	สถานที่พักอาศัย			
			1	2	3	4
ด้านการเรียน	1. บ้านบิตามารดา	0.64	-	-0.022 (0.589)	-0.150** (0.003)	-0.001 (0.944)
	2. บ้านญาติ	0.67		-	-0.1273* (0.034)	0.021 (0.609)
	3. หอพัก DPU	0.79			-	0.148** (0.003)
	4. หอพักเอกชน	0.65				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ พบว่า มีคู่ที่แตกต่างกันในการเรียน 3 คู่ ดังนี้
นักศึกษาที่พักหอพัก DPU มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการเรียนแตกต่างกับ
นักศึกษาที่พักบ้านบิตามารดา บ้านญาติ และหอพักเอกชน

4.4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

การวิเคราะห์ในตอนี่ 4 นี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยวิธีการวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ (Correlation Analysis) ดังปรากฏในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ความสัมพันธ์	พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง			
	ด้านส่วนตัว	ด้านสังคม	ด้านการเรียน	ด้านการทำงานนอกเวลา (part-time)
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	0.091** (0.008)	0.003 (0.921)	0.264** (0.000)	0.040 (0.246)
ด้านส่วนตัว	1	0.377** (0.000)	0.259** (0.000)	0.173** (0.000)
ด้านสังคม		1	0.253** (0.000)	0.226** (0.000)
ด้านการเรียน			1	0.276** (0.000)
ด้านการทำงานนอกเวลา (part-time)				1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัว และด้านการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในขณะที่เดียวกันก็พบความสัมพันธ์เกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง ดังนี้

1. การใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัว มีความสัมพันธ์กับ ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา (part-time)
2. การใช้เวลาว่างด้านสังคม มีความสัมพันธ์กับ ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา (part-time)
3. การใช้เวลาว่างด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กับ ด้านการทำงานนอกเวลา (part-time)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปีการศึกษา 2551 เป็นลักษณะการทำวิจัยเชิงสำรวจ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องและใช้แบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 50 คน ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยเป็นข้อมูลเชิงปริมาณและนำข้อมูลที่ได้มาทำการประมวลผลและวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักที่สำคัญคือ ศึกษาการใช้เวลาว่างของนักศึกษาโดยรวมและในด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำนอเวลา (part-time) สำหรับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ ขณะที่ศึกษา ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA.) รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำนอเวลา (part-time)

ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยายลักษณะของข้อมูลที่ได้จากการสำรวจโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ประกอบด้วย นักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกคณะวิชาที่เปิดสอนปีการศึกษา 2551 ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ โดยแจกแบบสอบถามแก่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองแยกตามคณะวิชา จำนวน 864 ฉบับ ได้รับกลับคืนมา จำนวน 864 ฉบับ คิดเป็น 100 % แล้วตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าสถิติที (t-test) และค่าสถิติเอฟ (F-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี LSD. (Fisher's Least - Significant Different) และการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน โดยใช้วิธีการทดสอบทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์

5.1.1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

พฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิต ปีการศึกษา 2551 สรุปผลได้ดังนี้

5.1.1.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 59.38 และเป็นเพศชายร้อยละ 40.63 ศึกษาอยู่คณะบริหารธุรกิจร้อยละ 20.83 รองลงมาคือ คณะนิเทศศาสตร์ ร้อยละ 18.52 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ร้อยละ 17.13 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและคณะศิลปกรรมศาสตร์ ร้อยละ 10.19 คณะการบัญชี ร้อยละ 8.33 คณะนิติศาสตร์ ร้อยละ 5.56 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ร้อยละ 5.09 และคณะเศรษฐศาสตร์ ร้อยละ 4.17 ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 28.36 รองลงมาคือชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 25.23 ชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 23.26 และชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 23.15 นักศึกษาส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับ 2.01 – 2.74 ร้อยละ 40.40 รองลงมาคือ ระดับ 2.75 ขึ้นไป ร้อยละ 36.57 และระดับต่ำกว่า 2.00 ร้อยละ 23.03 ผู้ปกครองของนักศึกษาส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 44.68 รายได้ 15,001 - 30,000 บาท ร้อยละ 36.92 และรายได้ 30,001 บาท ขึ้นไป ร้อยละ 18.40 นักศึกษาส่วนใหญ่พักอาศัยหอพักเอกชน ร้อยละ 48.73 รองลงมาคือ บ้านบิดามารดา ร้อยละ 36.57 บ้านญาติ ร้อยละ 8.91 และหอพัก DPU ร้อยละ 5.79

5.1.1.2 พฤติกรรมการใช้เวลาว่างโดยรวมและในแต่ละด้านของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้แก่ ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการ
ทำงานนอกเวลา

จากการสำรวจพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละวันโดยแยกกิจกรรม เป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา (Part - Time) พบว่า ในภาพรวมนักศึกษาใช้เวลาว่างกับพฤติกรรมทั้ง 4 ด้าน ในระดับปฏิบัติน้อย และระดับปฏิบัติน้อยที่สุด โดยนักศึกษาใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัวมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 0.89) รองลงมาคือ ด้านการทำงานนอกเวลา (Part - Time) (ค่าเฉลี่ย 0.64) ด้านการเรียน (ค่าเฉลี่ย 0.63) และ ด้านสังคม (ค่าเฉลี่ย 0.61) ตามลำดับ

ซึ่งพิจารณาในแต่ละด้านเป็นรายข้อ พบว่า

ด้านส่วนตัว โดยภาพรวมนักศึกษามีพฤติกรรมใช้เวลาว่างในระดับปฏิบัติน้อย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ ดูหนัง/ ฟังเพลง รองลงมา คือ ใช้เวลาในการรับประทานอาหารนานกว่า 2 ชั่วโมงต่อครั้ง และ อ่านการ์ตูนญี่ปุ่น ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมใช้เวลาว่างที่ นักศึกษาปฏิบัติและมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 อันดับแรก คือ ใช้เวลาพักผ่อนในวันปกติมากกว่า 8 ชั่วโมง รองลงมา คือ เลี้ยงสัตว์/ปลูกต้นไม้ และ สะสมสิ่งของ ตามลำดับ

ด้านสังคม โดยภาพรวมนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในระดับปฏิบัติน้อยที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ ไปแหล่งบันเทิงกับเพื่อน รองลงมา คือ ทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัว เช่น ปรุงอาหาร ไปทำบุญร่วมกับครอบครัว ไปเที่ยวกับครอบครัว ฯลฯ และ ไปเดินห้างสรรพสินค้ากับเพื่อน ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมการใช้เวลาว่างที่นักศึกษาปฏิบัติและมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 อันดับแรก คือ ทำกิจกรรมชมรม/กิจกรรมเพื่อสาธารณะประโยชน์ รองลงมา คือ พูดคุยเรื่องของผู้อื่น และ สังสรรค์บ้านเพื่อน ตามลำดับ

ด้านการเรียน โดยภาพรวมนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในระดับปฏิบัติน้อยที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ ทำการบ้าน / งานที่อาจารย์มอบหมาย รองลงมา คือ ให้เพื่อนหรือผู้อื่นช่วยทำการบ้าน / การบ้าน และ ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากห้องสมุด / อินเทอร์เน็ต ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมการใช้เวลาว่างที่นักศึกษาปฏิบัติและมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 อันดับแรก คือ เข้าร่วมแข่งขันทางวิชาการ รองลงมา คือ เรียนพิเศษ/อบรมกิจกรรมวิชาการ และ ทบทวนบทเรียน / อ่านหนังสือล่วงหน้า ตามลำดับ

ด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) โดยภาพรวมนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในระดับปฏิบัติน้อยที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ หารายได้แบ่งเบาภาระครอบครัว รองลงมา คือ หารายได้มาใช้จ่ายส่วนตัวตามที่ต้องการ, หาประสบการณ์ระหว่างเรียน, ทำงาน 2-4 ชั่วโมงต่อวัน และ ทำงานมากกว่า 4 ชั่วโมงต่อวัน (ในวันราชการ) ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมการใช้เวลาว่างที่นักศึกษาปฏิบัติและมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 อันดับแรก คือ ช่วงเวลาทำงาน คือ 15.00-17.00 น. รองลงมา คือ ช่วงเวลาทำงาน คือ 13.00-15.00 น. และ พนักงานชั่วคราวของบริษัท / ห้าง / ร้าน ตามลำดับ

นั่นคือ นักศึกษามีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวอยู่ในระดับปฏิบัติน้อย ส่วนด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) ด้านการเรียน และด้านสังคม อยู่ในระดับปฏิบัติ

5.1.1.3 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในแต่ละด้านกับเพศ คณะที่ศึกษา ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง และที่พักอาศัย

5.1.1.3.1 เพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างแตกต่างกันในด้านสังคม และด้านการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.1.1.3.2 ทุกคณะวิชามีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เมื่อพิจารณาคณะวิชาเป็นรายคู่ พบว่า คณะวิชาที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา แตกต่างกัน ดังนี้

ด้านส่วนตัว

- นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาทุกคณะ
- นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์และคณะ

วิศวกรรมศาสตร์

ด้านสังคม

- นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์

- นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะการบัญชี

- นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์

- นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

ด้านการเรียน

- นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาทุกคณะ

- นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

- นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์

- นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์

- นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

ด้านการทำงานนอกเวลา (part-time)

- นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะบริหาร คณะการบัญชี และคณะเศรษฐศาสตร์

- นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะบริหาร คณะการบัญชี และคณะเศรษฐศาสตร์

- นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

- นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

- นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

5.1.1.3.3 ระดับชั้นปีที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่นั้นมีผลต่อพฤติกรรมด้านการเรียนและดำเนินการทำงานนอกเวลาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาระดับชั้นปีเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 มีพฤติกรรมด้านการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างดำเนินการทำงานนอกเวลา (part-time) แตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4

5.1.1.3.4 นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวและด้านการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นรายคู่ พบว่า

ด้านส่วนตัว นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 2.01-2.74 มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวแตกต่างกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 2.75 ขึ้นไป

ด้านการเรียน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับต่ำกว่า 2.00 มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างดำเนินการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 2.01-2.74 และ 2.75 ขึ้นไป

ดำเนินการทำงานนอกเวลา (part-time) นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 2.01-2.74 มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างต่างกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.75 ขึ้นไป

5.1.1.3.5 รายได้ของผู้ปกครองมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เมื่อพิจารณารายได้ของผู้ปกครองเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ 15,001 -30,000 บาท มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวแตกต่างกับนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ 30,001 บาท ขึ้นไป

5.1.1.3.6 สถานที่พักอาศัยมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาสถานที่พักอาศัยเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาที่พักหอพัก DPU มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่พักบ้านบิตามารดา บ้านญาติ และหอพักเอกชน

5.1.1.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัว และด้านการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในขณะที่เดียวกันก็พบความสัมพันธ์เกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง ดังนี้ คือ การใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัวมีความสัมพันธ์กับ ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) ส่วนการใช้เวลาว่างด้านสังคม มีความสัมพันธ์กับ ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) และการใช้เวลาว่างด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กับ ด้านการทำงานนอกเวลา (part-time)

5.2 อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

5.2.1 นักศึกษามีการปฏิบัติกิจกรรมการใช้เวลาว่างในแต่ละวันโดยแยกกิจกรรม เป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) โดยรวมอยู่ในระดับปฏิบัติน้อย และระดับปฏิบัติที่น้อยที่สุด หมายถึง การใช้เวลาว่างทำกิจกรรมใน 1 วัน สาเหตุที่นักศึกษาใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมอยู่ในระดับปฏิบัติที่น้อย โดยภาพรวมนักศึกษาใช้เวลาว่างไปกับด้านส่วนตัวมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) ด้านการเรียน และด้านสังคม ตามลำดับ อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษาส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่หอพัก ต้องรับผิดชอบตนเองโดยไม่มีผู้ปกครองกำกับดูแลจึงมีอิสระและมีความเป็นส่วนตัวในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามความสนใจของวัยรุ่น ซึ่งพบว่านักศึกษาล้วนใหญ่มีการแบ่งเวลาได้ไม่ดีเท่าที่ควร

5.2.2 การเปรียบเทียบตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละด้านปรากฏผล ดังนี้ คือ

5.2.2.1 เพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างแตกต่างกันในด้านสังคม และด้านการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 และ 3 ที่ว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันจะมีการใช้เวลาว่างในด้านสังคมและด้านการเรียนต่างกัน โดยนักศึกษาเพศชายจะให้ความสนใจกิจกรรมด้านสังคมเกี่ยวกับการสังสรรค์บ้านเพื่อน ไปแหล่งบันเทิง การเล่นกีฬา มากกว่านักศึกษาเพศหญิง ส่วนนักศึกษาเพศหญิงจะให้ความสนใจเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียน ได้แก่ การทบทวนบทเรียน การทำงานที่อาจารย์มอบหมาย การทำการบ้าน มากกว่าเพศชาย สาเหตุของความแตกต่างน่าจะมาจากค่านิยมของสังคมไทยที่ผู้ชายมักจะเป็นฝ่ายที่ได้เปรียบในการออกสังคม เทียวเตร่ มากกว่าผู้หญิง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของแคปแลน (Kaplan. 1975 : 90) ที่พบว่า เพศมีส่วนกำหนดการกระทำในยามว่าง เช่น เด็กชายชอบเล่นฟุตบอล แต่เด็กหญิงชอบเล่นเน็ตบอล

5.2.2.2 นักศึกษาทุกคณะวิชามีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำนอกรเวลาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า

ด้านส่วนตัว นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวแตกต่างกับนักศึกษาคณะทุกคณะ ส่วนนักศึกษาคณะคณะศิลปกรรมศาสตร์ แตกต่างกับนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์และคณะวิศวกรรมศาสตร์ สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่านักศึกษาที่ศึกษาในคณะวิชาต่างกันจะมีการใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัวต่างกัน

ด้านสังคม นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านสังคมแตกต่างกับ นักศึกษาคณะคณะการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ ส่วนนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะการบัญชี ส่วนนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์ นอกจากนี้ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่านักศึกษาที่ศึกษาในคณะวิชาต่างกันจะมีการใช้เวลาว่างในด้านสังคมต่างกัน

ด้านการเรียน นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการเรียน แตกต่างกับ นักศึกษาทุกคณะส่วนนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ส่วนนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์ ส่วนนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์ นอกจากนี้ นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่านักศึกษาที่ศึกษาในคณะวิชาต่างกันจะมีการใช้เวลาว่างในการเรียนต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของงานวิจัยของริเรื่องรอง รัตนวิไลสกุล (2543 : 95) ที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนต่างสาขามีรูปแบบการใช้ชีวิตทุกกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ด้านการทำนอกรเวลา (part-time) นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการทำนอกรเวลา (part-time) แตกต่างกับนักศึกษาคณะบริหาร คณะการบัญชี และคณะเศรษฐศาสตร์ ส่วนนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะบริหาร คณะการบัญชี และคณะเศรษฐศาสตร์ ส่วนนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ส่วนนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้ นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ แตกต่างกับ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ สอดคล้อง

กับสมมติฐานข้อ 4 ที่ว่านักศึกษาที่ศึกษาในคณะวิชาต่างกันจะมีการใช้เวลาว่างในด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) ต่างกัน

สาเหตุของความแตกต่างน่าจะมาจากทุกคณะวิชาที่มีลักษณะการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาไปสู่วิชาชีพที่มีลักษณะของบุคลิกภาพเฉพาะสำหรับวิชาชีพจึงส่งผลต่อการใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) ของนักศึกษาในแต่ละคณะวิชาต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ รอด บินหมัดหนี (2551 : 7) กล่าวว่า “การดำเนินชีวิตของแต่ละบุคคลในแต่ละวันจะมีความแตกต่างกันไปตามหน้าที่การงาน ตามลักษณะทางภูมิศาสตร์ของแต่ละท้องถิ่น และการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสร้างความสุขในการดำเนินชีวิต และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของบราวน์ (Brown. 1995 : 341) ที่พบว่าความพึงพอใจงานตามหน้าที่กับจำนวนของเวลาว่างและความพึงพอใจกับการได้ใช้เวลาว่าง มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.2.2.3 นักศึกษาระดับชั้นปีมีผลต่อพฤติกรรมด้านการเรียนและด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 มีผลต่อพฤติกรรมด้านการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และด้านการทำงานนอกเวลาแตกต่างกัน นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) แตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3 และ 4 ที่ว่านักศึกษาที่ระดับชั้นปีต่างกันจะมีการใช้เวลาว่างในด้านการเรียนและด้านการทำงานนอกเวลาต่างกัน สาเหตุของความแตกต่างน่าจะมาจากความยากง่ายของวิชาเรียนและการบริหารเวลาในแต่ละระดับชั้นปีมีตลอดจนทัศนคติและแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของนักศึกษามที่มีต่อการเรียนและการทำงานนอกเวลา (part-time) ที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวัตสัน (Watson. 1997 : 3251) ที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้เวลาว่างวันละ 2-3 ชั่วโมง ในการดูโทรทัศน์ หรือทำกิจกรรมที่ไม่มีการเคลื่อนไหว สรุปได้ว่า นักศึกษามีเวลาว่าง แต่ไม่ใช้เวลาว่างในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการออกกำลังกาย ขาดทัศนคติที่ดี ขาดแรงจูงใจ ตลอดจนไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมนันทนาการ

5.2.2.4 นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวและด้านการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า ในด้านส่วนตัวนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวแตกต่างกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ส่วนในด้านการเรียนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและสูง ตามลำดับ นอกจากนี้นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปานกลางมีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างต่างกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 และ 3 ที่ว่านักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีการใช้เวลาว่างในส่วนตัวและด้านการเรียนต่างกัน สาเหตุของความแตกต่างน่าจะมาจากการบริหารเวลาของนักศึกษา ดังจะเห็นได้จากผู้ที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่มักจะมีการบริหารเวลาได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคำรณ มาลาคำ (2546 : 130-136) ที่พบว่า นักเรียนห้องเก่งใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายน้อยกว่าห้องอ่อนทั้งวันธรรมดาและวันเสาร์อาทิตย์ นักเรียนห้องเก่งจะใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก ชมรายการโทรทัศน์ ฟังรายการวิทยุ และวรรณกรรมมากกว่านักเรียนห้องอ่อน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของริเรื่องรอง รัตนวิไลสกุล (2543 : 95) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่ม ก้าวหน้า กลุ่มวิชาการ และกลุ่มอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

5.2.2.5 นักศึกษาที่ผู้ปกครองรายได้ต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ปานกลางมีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัวแตกต่างกับนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ สูง สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่านักศึกษาที่รายได้ของผู้ปกครองต่างกันจะมีการใช้เวลาว่างในด้านส่วนตัวต่างกัน สาเหตุของความแตกต่างน่าจะมาจากฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวหากผู้ปกครองมีรายได้สูงย่อมสามารถให้ค่าใช้จ่ายรายเดือนแก่นักศึกษาได้ในจำนวนมากเพียงพอแก่ความต้องการที่จะจับจ่ายใช้สอยสิ่งต่าง ๆ ตามความพึงพอใจได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโกสินทร์ มณีอินทร์ (2553 : 78-82) ที่พบว่า ผู้ใช้แรงงานที่มีรายได้ต่ำกว่า 4,500 บาท, 6,001-7,500 บาท, 7,501 – 9,000 บาท และมากกว่า 9,001 บาทต่อเดือน ใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมนันทนาการด้านดนตรีและเพลง ในการฟังเพลงมากที่สุด ส่วนผู้ใช้แรงงานที่มีรายได้ 4,501-6,000 บาท จะใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมนันทนาการด้านดนตรีและเพลงในการร้องเพลงคาราโอเกะมากที่สุด และยังสอดคล้องกับพัชรา เทียมเพ็ชร (2548 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตตรวจราชการที่ 3 ที่มีผลการสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครองต่างกัน ใช้เวลาว่างต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับสัมพรณี เสดสุบรรณ (2549: บทคัดย่อ) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่างกัน มีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2.2.6 นักศึกษาที่มีสถานที่พักอาศัยต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาที่พักหอพัก DPU มีพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่พักบ้านบิดามารดา บ้านญาติ และหอพักเอกชน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่านักศึกษาที่มีสถานที่พักอาศัยต่างกันจะมีการใช้เวลาว่างในการเรียนต่างกัน สาเหตุของความแตกต่างน่าจะมาจากระยะทางในการเดินทางมาเรียน ประกอบกับการจราจรที่ติดขัดส่งผลกับการใช้เวลาว่างของนักศึกษาที่มีที่พักอาศัยไกลจากมหาวิทยาลัยต้องเสียเวลากับการเดินทางมากทำให้ห้มีเวลาในการทบทวน หรือทำกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนลดลง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนิธิพัฒน์ เมฆขจร (2540 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า นักศึกษาที่เป็นนักกีฬาที่มีประเภทของที่พักอาศัยต่างกัน มีการใช้เวลาเรียนแตกต่างกัน

5.2.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างด้านส่วนตัว และด้านการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 5 ที่ว่าการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในแต่ละด้านจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีวิธีการบริหารเวลาด้านส่วนตัวและด้านการเรียนอย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับกรมวิชาการ (2538 : 79-93 อ้างอิงใน พัชรา เทียมเพชร. 2548 : 89) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนสูง มีเทคนิควิธีการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ คือ นักเรียนที่มีผลการเรียนสูงจะมีการเตรียมตัวในการเรียนโดยการศึกษาหาความรู้สิ่งที่จะต้องเรียนจากหนังสือ ห้องสมุด ค้นความรู้จากอินเทอร์เน็ต ทำแบบฝึกหัดและจะลดกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน

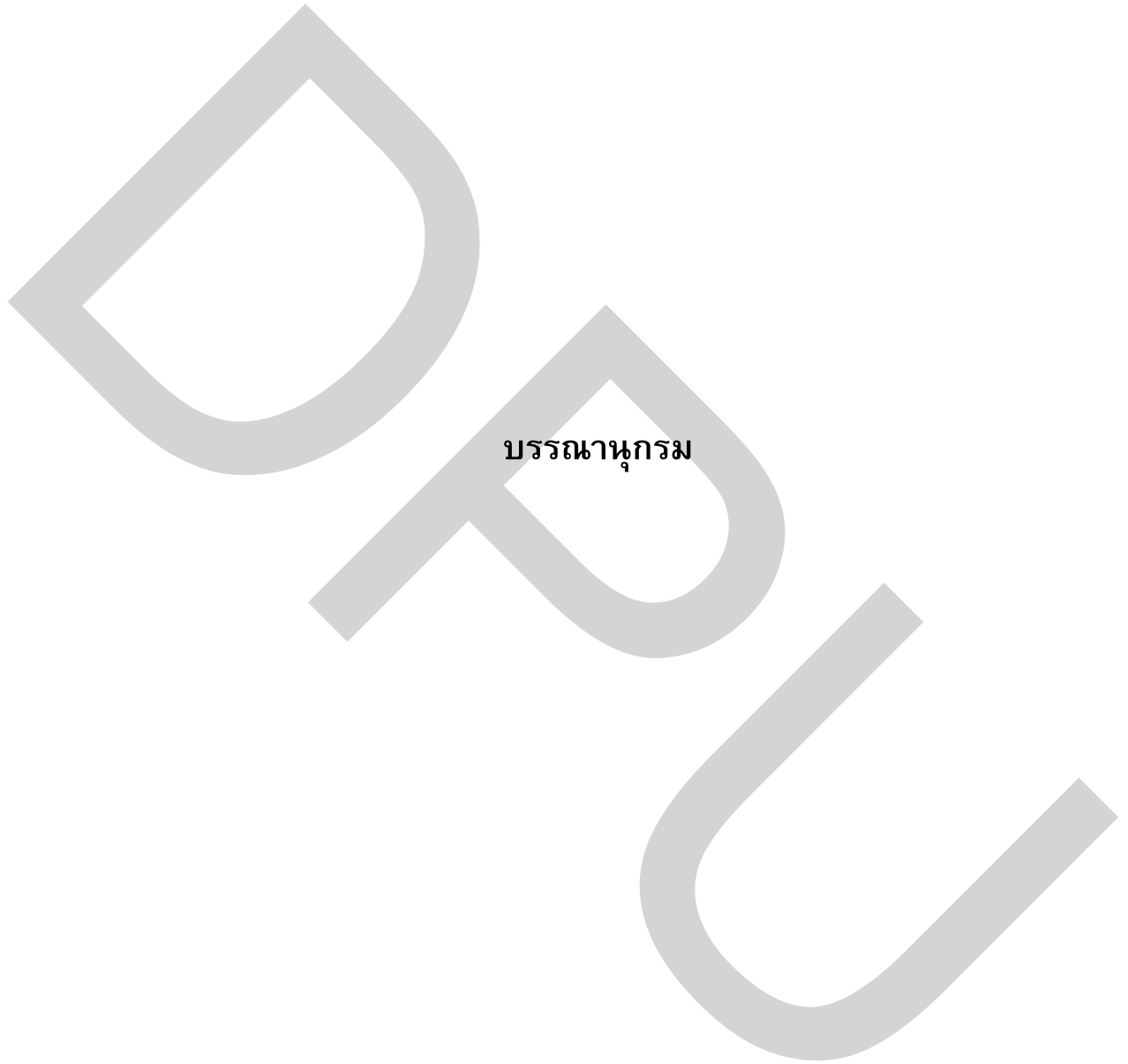
5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษามีการปฏิบัติกิจกรรมการใช้เวลาว่างในแต่ละวัน โดยแยกกิจกรรม เป็น 4 ด้าน ได้แก่ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ด้านการเรียน และด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) โดยรวมอยู่ในระดับปฏิบัติน้อย และระดับปฏิบัติน้อยที่สุด โดยนักศึกษาใช้ว่างมากไปกับด้านส่วนตัวมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการทำงานนอกเวลา (part-time) ด้านการเรียน และ ด้านสังคม ตามลำดับ ผู้วิจัยจึงเสนอว่าฝ่ายวิชาการและหน่วยงานสนับสนุนควรประสานงานในการจัดโครงการกิจกรรมให้นักศึกษาตระหนักเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง และนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม อาทิ ควรมีวิชาเลือกเสรีที่กระตุ้นให้นักศึกษามีจิตสำนึกสาธารณะ รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรมอบหมายให้นักศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ล่วงหน้าและจัดกิจกรรมอภิปรายกลุ่ม และมีแบบฝึกหัดสรุปท้ายบทเรียน

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาลักษณะกิจกรรมยามว่างที่นักศึกษาสนใจ เช่น การออกกำลังกาย การบำเพ็ญประโยชน์ การทำสิ่งประดิษฐ์ การหารายได้พิเศษ เป็นต้น เพื่อสถาบันการศึกษาได้ส่งเสริมและตอบสนองการใช้เวลาว่างของนักศึกษาอย่างเหมาะสม
2. ควรศึกษารูปแบบ/วิธีการสอนที่กระตุ้นและมุ่งให้ผู้เรียนนำความรู้ไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

บรรณานุกรม

- กุลเชษฐ ไกรชมสม. (2544) การใช้เวลาว่างของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. แบบฝึกหัดการวิจัย คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- โกสินทร์ มณีอินทร์ (2553). การใช้เวลาว่างของผู้ใช้แรงงานในการประกอบกิจกรรมนันทนาการใน จังหวัดชุมพร ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ขจรศักดิ์ หาญณรงค์. (2519). แนวการบริหารเวลาสำหรับนักบริหาร. เอกสารการวิจัยลำดับที่ 497. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. อัดสำเนา
- คำรณ มาลาคำ. (2546). การใช้เวลาว่างของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกลุ่มโรงเรียน สหวิทยาเขตวิภาวดี สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. ปริญญาณิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรินทร์ ธานีรัตน์. (2537). นันทนาการชุมชน. กรุงเทพฯ : โอเดียนส์.
- ชัชชัย สมศรี. (2549). พฤติกรรมการใช้เวลาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่. คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชาญชัย อาจินสมาจาร. (2537). เทคนิคการบริหารเวลา. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2534). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ธัญญารัตน์ วงษ์สมัย. (2542). การใช้เวลาว่างของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยาย โอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ถนอมวงศ์ ทวีบุรณและคณะ. (2524). การใช้เวลานอกเวลาเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กองแผนงาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.,
- นิธิพัฒน์ เมฆขจร. (2540). การศึกษาการใช้เวลาว่างของนักศึกษาที่เป็นนักกีฬา มหาวิทยาลัย ศรีปทุม กรุงเทพมหานคร. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปธาน สุวรรณมงคล. (2533, มกราคม-กุมภาพันธ์). นักบริหารกับสิ่งที่ทำให้สูญเสียเวลา. วารสาร ข้าราชการ. หน้า 80.
- ประพันธ์ศิริ ไชยชนะใหญ่. (2527). นันทนาการ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสันนันทนาการ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ปัทมา จิตรปรีดากร. (2547). *สภาพและปัญหาการใช้เวลาว่างของประชาชนในชุมชนแออัด คลองลำปำก เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร*. ปรินิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พัชรา เทียมเพ็ชร์. (2548). *การศึกษาการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตตรวจราชการที่ 3*. ปรินิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รอด บินหมัดหนี่. (2551). *การใช้เวลาว่างของพนักงานบริษัทหลักทรัพย์*. ปรินิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ริเรืองรอง รัตนวิไลสกุล. (2543). *การศึกษารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี*. วารสารวิจัยและพัฒนา มธจ. ปีที่ 23 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคม 2543.
- มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต (2551). *ประวัติมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต*. 22 ตุลาคม 2551, จาก <http://web.dpu.ac.th>
- มนัส ยอดคำ. (2539). *การใช้เวลาว่างและความต้องการกิจกรรมในยามว่าง ของนักเรียนในจังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์บัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เมธี บิลันธนาพันธ์. (2528). *เทคนิคการบริหารเวลา*. วารสารมิตรครู.
- มานะ หมอชาติ. (2540). *การใช้เวลาว่างเพื่อการออกกำลังกายของนักเรียนนายเรืออากาศ*. ปรินิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ยงยุทธ พีรพงศ์พิพัฒน์. (2551). *การบริหารเวลาอย่างมีประสิทธิภาพ*. นนทบุรี: ดีโพล คอนซัลแทนท์.
- รัชนี้ ลาซโรจน์. (2527). *การใช้เวลาว่างและนันทนาการของวัยรุ่น*. เอกสารการสอนชุดวิชา *พัฒนาการวัยรุ่นและการอบรม*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วรเทพ สวัสดิ์, ศิริวรรณ สร้อยแสน และรัตนา อุลลสิงห์. *การบริหารเวลา*. สำนักงานข้าราชการพลเรือน. ม.ป.ป., อัดสำเนา
- วิรัช สงวนวงศ์วาน. (2533, มิถุนายน). *การบริหารเวลา*. *จุฬาลงกรณ์ปริทัศน์*. 19(49): 44.
- วิรุฬห์ แสงเรือง. (2549). *ศึกษาการใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมนันทนาการของบุคลากรในกลุ่มสำนักงานเขตที่ 4 กรุงเทพมหานคร*. ปรินิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิวัฒน์ พวงมะลิ. (2533). *เทคนิคการบริหารเวลา*. *วารสารการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สมชาย ไวยากรณ์. (2549). *ศึกษาการใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมนันทนาการของวัยรุ่นชุมชนเขตบางรัก กรุงเทพมหานคร*. ปรินิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

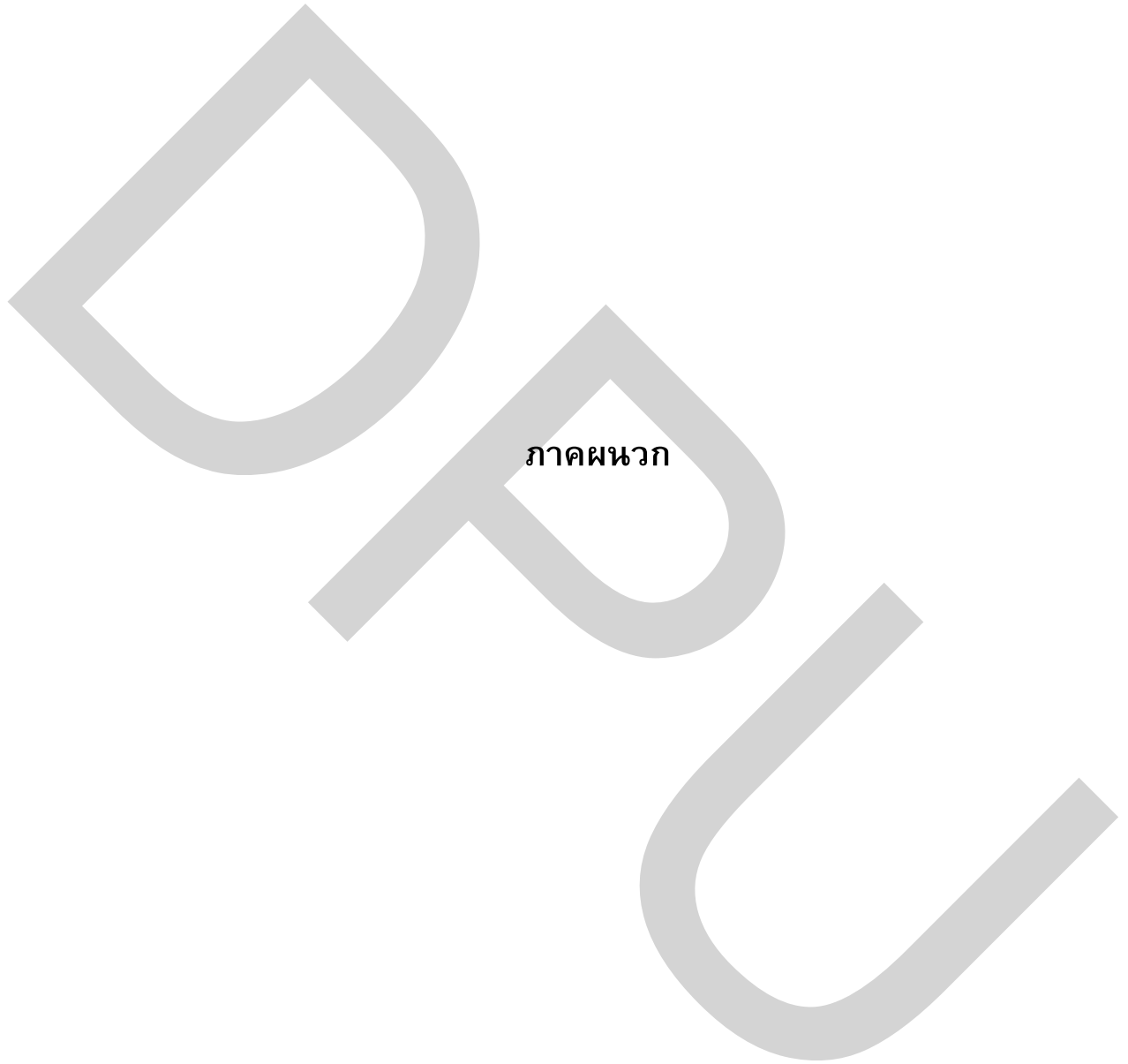
- สมชาย ศุภชาติดา. (2532) *เวลา- มارتวัดความสำเร็จของธุรกิจสมัยใหม่*. วารสารบริหารธุรกิจ. กรุงเทพฯ.
- สมิทธิชาติ จัตุมาศ. (2549). *ศึกษาการใช้เวลาว่างในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของบุคลากรกรมสวัสดิการทหารบก*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สัมพรณี เสตสุบรรณ. (2549). *การใช้เวลาว่างที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเทพลีลาเขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สารสิน วีระผล. (2548) *เมื่อขงเบ้งสอนเล่าปีเกี่ยวกับเทคนิคการบริหารเวลา, คอลัมน์คลื่นความคิด, มติชนรายวัน*. ปีที่ 28 ; ฉบับที่ 9886. (4 เมษายน 2548).
- สุขใจ น้ำผุด. (2536, มกราคม-กุมภาพันธ์). *ตำแหน่งเวลา*. *วารสารข้าราชการ*. 38(7): 44-45.
- อัศวิน มณีอินทร์. (2547). *การศึกษาการใช้เวลาว่างของนิสิตที่พักอาศัยในหอพักของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อำนาจ เณรรักษา. (2548). *ศึกษาการใช้เวลาว่างของนักเรียนและนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Brown, K. Ann. (1995, May). *Measuring Elementary School Teachers Job Satisfaction, Perceived, Amount of Leisure, and Leisure Satisfaction*. *Dissertation Abstracts International*. Dai-A 55(11): 3413.
- Hood, Coleen Deyell. (1993, March). *Family Functioning and Adolescent Leisure Patterns*. *Dissertation Abstracts International*. Dai-A 53(9):3363.
- Kaplan, Max. (1975). *Leisure; Theory and Policy*. New York: John Wiley & Son, Inc.,
- Kivel, Belt Dana. (1996, September). "In on the Outside, Out on the Inside: Lesbian/Gay/Bisexual," *Dissertation Abstracts International*. Dai-A 57(3):1322
- McDowell, Linda Lee Goette. (1996, November). *Leisure Recreation Preferences and Practices Among Adolescents with and Without Mental Retardation*. *Dissertation Abstracts International*. Dai-A 56(11): 435.
- Nash, Jay B. (1995). *The Philosophy of Recreation and Leisure*. St.Louis: G.U. Mosby Co.
- Nisbet, Rebecca Seal. (1995, May). *Recreation and Leisure Programming at the High School Level for Individuals with Mild or Moderate Mental Retardation*. *Dissertation Abstracts International*. Dai-A 55/n: 3475.

Reymore, Leslie Ann. (1994). "*The Tradition From Adolescence to Young Adulthood :*

Predictors Of Leisure Behavior. Dissertation Abstracts International.

Watson, James Franklin. (1997, January). The Impact of Leisure Attitude and Motivation on the Physical Pecreation/ Leisure Participation Time of College students. *Dissertation Abstracts international.* Dai-A 57(7) : 3251.

Widmer, Mark Alan. (1994, April). Measuring Ethical Behavior Leisure from and Aristotelian Foundation. *Dissertation Abstracts international.* Dai-A 54(10) : 3875.

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง พฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษา ซึ่งคำตอบของนักศึกษา จะเก็บเป็นความลับและไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อนักศึกษาทั้งสิ้น แต่จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการวิจัยโดยนำไปประมวลผล ในภาพรวม เพื่อนำผลการวิจัยไปเป็นข้อมูลในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมต่อไป

คำแนะนำ แบบสอบถามมี 2 ตอน กรุณาตอบทุกตอนและทุกข้อ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง ให้นักศึกษาใส่เครื่องหมายถูก (✓) หน้าข้อความที่ตรงความเป็นจริง

1. เพศ

1. ชาย

2. หญิง

2. คณะที่กำลังศึกษา

1. คณะบริหารธุรกิจ

2. คณะการบัญชี

3. คณะเศรษฐศาสตร์

4. คณะนิเทศศาสตร์

5. คณะนิติศาสตร์

6. คณะศิลปศาสตร์ฯ

7. คณะวิศวกรรมศาสตร์

8. คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

9. คณะศิลปกรรม

ศาสตร์

3. ชั้นปีที่กำลังศึกษา

1. ชั้นปีที่ 1

2. ชั้นปีที่ 2

3. ชั้นปีที่ 3

4. ชั้นปีที่ 4

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA.)

1. ต่ำกว่า 2.00

2. 2.00-2.74

3. 2.75 ขึ้นไป

5. รายได้ของผู้ปกครอง

1. ต่ำกว่า 15,000 บาท

2. 15,001 -30,000 บาท

3. 30,001 บาท ขึ้นไป

6. สถานที่พักอาศัย

1. บ้านบิดามารดา

2. บ้านญาติ

3. หอพัก DPU

4. หอพักเอกชน

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการใช้เวลารว่างของนักศึกษา

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วเลือกคำตอบ โดยทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงในข้อความที่

ปฏิบัติจริงมากที่สุดเพียงข้อเดียว

ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก หมายถึง มีการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำ

ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง หมายถึง มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง

ปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย หมายถึง มีการปฏิบัติน้อยครั้ง

ปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด หมายถึง มีการปฏิบัติบ้างนานนานครั้ง หรือแทบจะไม่เคยปฏิบัติเลย

ข้อ	ประเภทการใช้เวลารว่าง	ระดับการปฏิบัติ			
		มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านส่วนตัว					
1	ใช้เวลาพักผ่อนในวันปกติมากกว่า 8 ชั่วโมง				
2	ใช้เวลาในการรับประทานอาหารนานกว่า 2 ชั่วโมงต่อครั้ง				
3	ใช้เวลาในการอาบน้ำนานกว่าครึ่งชั่วโมงต่อครั้ง				
4	อ่านหนังสือ / นิตยสาร / หนังสือพิมพ์				
5	ทำงานบ้าน เช่น ซักรีดเสื้อผ้า ทำความสะอาดบ้าน ฯลฯ				
6	อ่านการ์ตูนญี่ปุ่น				
7	ดูหนัง / ฟังเพลง				
8	ไปเดินช้อปปิ้งตามห้างสรรพสินค้า				
9	เลี้ยงสัตว์ / ปลูกต้นไม้				
10	คุยโทรศัพท์มากกว่าครึ่งชั่วโมงต่อครั้ง				
11	เล่นเกมคอมพิวเตอร์มากกว่าหนึ่งชั่วโมงต่อครั้ง				
12	สะสมสิ่งของ				
13	ออกกำลังกาย				
ด้านสังคม					
14	ทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัว เช่น ปรุงอาหาร ไปทำบุญร่วมกับครอบครัว ไปเที่ยวกับครอบครัว ฯลฯ				
15	สังสรรค์บ้านเพื่อน				
16	ไปแหล่งบันเทิงกับเพื่อน				
17	เดินห้างสรรพสินค้ากับเพื่อน				
18	พูดคุยกับเพื่อนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตมากกว่าหนึ่งชั่วโมงต่อครั้ง				
19	ทำกิจกรรมชมรม / กิจกรรมเพื่อสาธารณะประโยชน์				
20	เล่นกีฬากับเพื่อน				
21	พูดคุยเรื่องของผู้อื่น				

ข้อ	ประเภทการใช้เวลาว่าง	ระดับการปฏิบัติ			
		มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านการเรียน				
22	ทำการบ้าน / งานที่อาจารย์มอบหมาย				
23	ลอกการบ้านเพื่อน				
24	ทบทวนบทเรียน / อ่านหนังสือล่วงหน้า				
25	ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากห้องสมุด / อินเทอร์เน็ต				
26	ทบทวนบทเรียนกับเพื่อน				
27	ให้เพื่อนหรือผู้อื่นช่วยทำรายงาน / การบ้าน				
28	เข้าร่วมแข่งขันทางวิชาการ				
29	เรียนพิเศษ / อบรมกิจกรรมวิชาการ				
30	เข้า Lab ภาษาอังกฤษ / คอมพิวเตอร์				
31	ฝึกงานในสาขาที่เรียน				
	<u>ด้านการทำงานนอกเวลา</u>				
32	นักศึกษาช่วยงานใน มธบ.				
33	พนักงานชั่วคราวของบริษัท/ห้าง/ร้าน				
34	หารายได้มาใช้จ่ายส่วนตัวตามที่ต้องการ				
35	หาประสบการณ์ระหว่างเรียน				
36	หารายได้แบ่งเบาภาระครอบครัว				
37	ทำงาน 2 - 4 ชั่วโมงต่อวัน				
38	ทำงานมากกว่า 4 ชั่วโมงต่อวัน(ในวันราชการ)				
39	ช่วงเวลาทำงาน คือ 13.00-15.00 น.				
40	ช่วงเวลาทำงาน คือ 15.00-17.00 น.				
41	ช่วงเวลาทำงาน คือ 17.00-20.00 น.				
42	ช่วงเวลาทำงาน คือ 20.00-23.00 น.				
43	ช่วงเวลาทำงาน คือ 23.00-02.00 น.				

ด้วยความขอบคุณจาก อ.ฉันทันท์ ทองบุญตา
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล นางสาวธันยนันท์ ทองบุญตา

ตำแหน่งปัจจุบันอาจารย์ประจำ

หมวดศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

การศึกษา ครุศาสตร์บัณฑิต วิทยาลัยครูเทพสตรี

การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร